

Arrest

nr. 271 821 van 25 april 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. LARDINOIS
Galliërslaan 15 bus 11
1040 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 1 december 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 oktober 2021 tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 3 december 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaten P. LARDINOIS en C. PONSARTS, die verschijnen voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Na zijn echtscheiding in Marokko op 30 juni 2006, komt verzoeker op ongekende datum naar België en treedt hij op 4 mei 2007 in het huwelijk met een Belgische vrouw.

1.2. Verzoeker dient op 22 juni 2007 een aanvraag in tot vestiging, in functie van zijn Belgische echtgenote. Op 22 november 2007 verkrijgt verzoeker een identiteitskaart voor vreemdelingen.

1.3. Verzoeker en zijn Belgische echtgenote scheiden op 10 april 2009 uit de echt. Op 5 april 2010 treedt verzoeker in Marokko opnieuw in het huwelijk met zijn eerste echtgenote met de Marokkaanse nationaliteit, tevens de moeder van zijn kinderen.

1.4. Verzoeker werkt sinds februari 2011 als imam van de moskee E. in Evere, dit tot oktober 2013.

1.5. De Marokkaanse echtgenote en kinderen van verzoeker dienen zowel op 26 oktober 2011 als op 25 mei 2012 aanvragen in voor de afgifte van visa lang verblijf (type D), om verzoeker te vervoegen in België. Op respectievelijk 7 maart 2012 en 3 augustus 2012 wordt de afgifte van de gevraagde visa geweigerd.

1.6. Op 24 februari 2014 wordt verzoeker aangehouden voor feiten van deelname aan de activiteiten van een terroristische groepering. Hij wordt vrijgelaten onder voorwaarden, maar zowel op 2 juni 2014 als op 16 maart 2015 opnieuw onder aanhoudingsmandaat geplaatst wegens het niet respecteren van de hem opgelegde voorwaarden. Op 31 maart 2015 komt hij opnieuw vrij onder voorwaarden.

1.7. Zowel bij vonnis van 3 mei 2016 van de rechtbank van eerste aanleg van Brussel als bij arrest van 2 juni 2017 van het hof van beroep van Brussel wordt verzoeker vrijgesproken van de hem ten laste gelegde feiten van deelname aan de activiteiten van een terroristische groepering. Meer concreet wordt hij vrijgesproken van de beschuldigingen dat hij, als imam van de moskee E. in Evere, een leidend figuur zou zijn geweest binnen een organisatie die strijders ronselde om te gaan vechten voor een terroristische groepering in Syrië, waarbij hem specifiek ten laste werd gelegd dat hij jonge kandidaten indoctrineerde om in Syrië te gaan vechten voor een terroristische organisatie, dat hij het vertrek van sommige kandidaten mee financierde en dat hij handelingen van anderen faciliteerde om vertrekkers naar Syrië te ondersteunen.

1.8. In een nota van 21 juni 2016 deelt de Veiligheid van de Staat (hierna: de VSSE) verweerder mee dat verzoeker na zijn voorwaardelijke vrijlating als imam heeft gewerkt in de moskeeën A. M. in Gent en A. A. in Anderlecht. Volgens de VSSE is de eerste moskee gekend als een gematigde moskee en de tweede moskee als een eerder salafistisch georiënteerde moskee.

1.9. Een eerste aanvraag tot het verkrijgen van de status van langdurig ingezetene van 13 mei 2017 wordt geweigerd op 18 juli 2017. Een tweede aanvraag tot het verkrijgen van deze status van 23 januari 2018 wordt goedgekeurd, waarna verzoeker op 6 augustus 2018 in het bezit wordt gesteld van de elektronische D-kaart.

1.10. In een nota van 9 juni 2020 deelt de VSSE verweerder mee dat verzoeker wordt gevolgd door hun diensten in het kader van hun wettelijke opdracht inzake extremisme, terrorisme, inmenging en spionage en dat hij door hen wordt beschouwd als een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging voor de nationale veiligheid en de openbare orde. Kernpunten in deze nota zijn dat verzoeker een propagandistische salafist is die sinds ongeveer 15 jaar actief is in België, dat hij een agent van inmenging en spionage is voor de Marokkaanse inlichtingendiensten, dat hij in de moskee E. in Evere heeft bijgedragen aan het vestigen van een klimaat dat gunstig was voor de jihadistische ideologie, dat hij heel dicht stond bij jihadisten zoals N. L. (aanslagen Brussel) en A. O. (ronselaar strijders Syrië en Irak) en dat hij een belangrijke invloed uitoefent op de moslimjongeren van de moskeeën die hij frequenteert. Er wordt geïndiceerd dat verzoeker sinds januari 2020 preekt en les geeft in de extremistische moskee A. in Brussel.

1.11. In een nota van 18 mei 2021 informeert de VSSE verweerder over de recente activiteiten van verzoeker. Volgens hun diensten draagt verzoeker nog steeds persoonlijk en actief bij aan de ontwikkeling van extremisme, inmenging en spionage in België. De VSSE deelt mee dat verzoeker zijn activiteiten van salafistische propaganda heeft verdergezet. Zo preekt hij nog steeds in de extremistische moskee A. in Brussel, wat met name het geval was in de maanden september en oktober 2020 toen de gebedshuizen opnieuw gelovigen mochten ontvangen. Wat de activiteiten van inmenging en spionage betreft, stelt de VSSE dat zij geen nieuwe elementen tussen juni 2020 en april 2021 hebben vastgesteld, wat wordt toegeschreven aan het gegeven dat de mogelijkheden om informatie te verzamelen waarschijnlijk waren beperkt door de maatregelen die werden genomen in de strijd tegen de coronapandemie. Er wordt opgemerkt dat verzoeker online wel verder actief was met het verspreiden van officiële propaganda van Marokko. De VSSE besluit dat verzoeker nog steeds een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor de nationale veiligheid en de openbare orde.

1.12. Bij aangetekend schrijven van verweerder van 31 mei 2021 wordt verzoeker ervan in kennis gesteld dat wordt overwogen om zijn verblijf in te trekken en om hem de toegang tot het Belgische en Schengengrondgebied voor een bepaalde periode te ontzeggen, dit om redenen van openbare orde en nationale veiligheid. In het kader van het hoorrecht wordt verzoeker gevraagd een vragenlijst in te vullen en waar nodig de gevraagde bewijzen voor te leggen. Op 12 juni 2021 vult verzoeker de vragenlijst in. Hij legt enkele stavingstukken voor.

1.13. In een nota van 1 oktober 2021 deelt de VSSE verweerder mee dat verzoeker, hoewel nog steeds gedomicilieerd in Anderlecht, intussen in Nederland woont en dat hij in dit land actief is als imam. De verbindingsofficier in Nederland bevestigt op 14 oktober 2021 dat verzoeker actueel in Nederland verblijft. Hij deelt mee dat verzoeker er zich in 2019 een eerste maal liet registreren, dat een eerste verblijfsaanvraag op basis van arbeid in loondienst op 18 december 2019 negatief werd beoordeeld en dat een tweede aanvraag van 11 juni 2021 als geestelijk bedienaar nog in behandeling is.

1.14. Op 28 oktober 2021 beslist de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod. Dit zijn de bestreden beslissingen, die zijn gemotiveerd als volgt:

“Krachtens artikel 22, §1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), wordt een einde gemaakt aan uw verblijf en krachtens artikel 7, alinea 1, 3° wordt u bevolen het grondgebied van België te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen, tenzij u beschikt over de documenten die vereist zijn om die Staten binnen te komen, binnen 0 dagen vanaf de kennisgeving van de beslissing, om de volgende redenen:

U trad op 08/04/2002 in het huwelijk te Marokko met [A.J.] (°[...], Marokko). Op 30/06/2007 scheidde u uit de echt te Marokko. Vervolgens kwam u op 09/02/2007 in België aan, in het bezit van een paspoort, met oog op een huwelijk. Op 04/05/2007 trad u in het huwelijk te Hoeilaert met een 11 jaar jongere Belgische onderdane van Marokkaans origine [B.C.O.] [°...]. In functie van uw echtgenote diende u op 22/06/2007 een aanvraag tot vestiging in. Op 02/07/2007 diende u een aanvraag in het kader van gezinshereniging in. Dientengevolge werd u op 22/11/2007 in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen, geldig tot 21/11/2012. Aansluitend ontving u een C-kaart, geldig vanaf 05/11/2008 en verlengd tot 30/09/2018.

Op 10/04/2009 scheidde u uit de echt te Brussel, overgeschreven in het register van de burgerlijke stand op 21/10/2009.

U huwde op 05/04/2010 opnieuw met uw eerste echtgenote [A.J.] te Marokko. Het parket gaf echter negatief advies om dit huwelijk over te schrijven in het register van de burgerlijke stand. De visumaanvragen, in het kader van gezinshereniging met u, die uw echtgenote en kinderen indienden werden negatief afgesloten. Op 13/05/2017 diende u een aanvraag tot het verkrijgen van de status van langdurig ingezetene in. Deze aanvraag werd op 18/07/2017 verworpen. Op 23/01/2018 diende u opnieuw een aanvraag tot het verkrijgen van de status van langdurig ingezetene in. Dienvolgens werd u op 06/08/2018 in het bezit gesteld van een D-kaart, geldig tot 05/07/2023.

Op 13/10/2021 ontvingen de DVZ een nota van de Veiligheid van de Staat dd. 01/10/2021 waaruit blijkt dat u niet meer in België verblijft, maar u bent nog steeds officieel ingeschreven in Anderlecht. Volgens uw social media verblijft u momenteel in Nederland te [H.] waar u de functie van imam uitoefent in de moskee van [A.] ([H.]).

Via de verbindingssambtenaar voor Nederland werd ons op 14/10/2021 bevestigd dat u op 11/06/2021 een aanvraag indiende als geestelijk dienaar (Vereniging Moskee [A.-R.]). U gaf hierbij het volgende adres op: [...]. De aanvraag is nog hangende bij de Immigratie en Naturalisatie Dienst (IND). Een eerdere aanvraag van 2019 op basis van arbeid in loondienst (komende vanuit België) werd reeds geweigerd.

Op 02/06/2014 werd u onder aanhoudingsmandaat geplaatst wegens deelname aan activiteiten van een terroristische groepering. Op 25/07/2014 werd het aanhoudingsmandaat opgeheven. Op 16/03/2015 werd u onder aanhoudingsmandaat geplaatst wegens terrorisme. Op 31/03/2015 werd het aanhoudingsmandaat opgeheven en u werd voorwaardelijk vrijgelaten. Op 03/05/2016 werd u vrijgesproken door de Correctionele Rechtbank te Brussel, dit werd op 02/06/2017 bevestigd door het arrest van het Hof van Beroep te Brussel.

Op 21/06/2016 stelde de Veiligheid van de Staat (VSSE) een nota op met de informatie dat u na uw voorwaardelijke vrijlating als imam gewerkt heeft in de moskeeën [A. M.] (te Gent, gematigde moskee) en [A A.] (te Anderlecht, eerder salafistische georiënteerde moskee).

Op 09/06/2020 stelde de VSSE een nieuwe nota op dewelke samenvattend de volgende bezwarende elementen aanhaalt te uwen laste (vrije vertaling):

- U bent reeds 15 jaar gekend als een actieve salafistische propagandist in ons land: u past uw preken aan aan uw publiek (gaande van jihadisten tot moslimbroeders) maar draagt voornamelijk het wetenschappelijk salafisme uit.

- U bent een medewerker van de Marokkaanse inlichtingendiensten voor inmenging- en spionage-activiteiten: in 2009 werd u benadert door de Marokkaanse inlichtingendiensten om u te rekruteren en sedert 2016 werkt u actief voor hen. Sindsdien staat u regelmatig in contact met officieren en agenten van de Marokkaanse inlichtingendienst, zowel in België als in Marokko, en wordt u soms naar Nederland en Italië gestuurd.

- U droeg bij tot het creëren van een gunstig klimaat voor de jihadistische ideologie binnen de moskee [E.] (tussen 2011 en 2013): uw aankomst komt namelijk overeen met het fenomeen van jihadistisch activisme dat zich ontwikkelt binnen deze gebedsplaats in Brussel waar uw preken enorm veel volk aantrekt, waaronder sympathisanten van het jihadisme. Jonge activisten van [E.] waren vanuit de salafistische tendens begaan met het Syrische conflict en beschouwden de jihad als een legitiem antwoord op de daden van het regime van Al Assad, tevens wierp dit vragen bij hen op inzake hun identiteit als moslim in Europa wat bij hen de behoefte tot protest opwekte of zelfs extremistische toespraken waarin sociaal-politieke en religieuze interpretaties van de werkelijkheid werden gecombineerd. Een 12 -tal jongeren vertrokken of ondernamen een poging om te vertrekken naar de zone Syrië/Irak. In 2013 zet u uw activiteiten bij de moskee stop ten gevolge van een gerechtelijk onderzoek naar het rekruteren van kandidaten voor jihadistische groepen, waaronder IS. Door uw rol als imam en autoriteitspersoon in de moskee werd u beschuldigd van deelname aan een terroristische groep, als zijnde de leider, maar u werd in 2016 vrijgesproken. Na uw vrijlating onder voorwaarden nam u uw activiteiten terug op, ditmaal in de salafistische moskee [A. F.] te Nederland, datzelfde jaar engageerde u zich ook voor de extremistische moskee [A. A.] te Anderlecht. Sedert januari 2020 preekt u in de extremistische moskee [A.] te Brussel, de inhoud van uw preken zijn salafistisch en net zoals voorheen trekt uw aanwezigheid heel wat gelovigen aan.

- U had nauw contact met jihadisten zoals [L. N.] (lid van IS, aanslagen in Brussel) en [A. O.] (netwerk van vertrekkers voor de conflictzone Syrië/Irak, veroordeeld tot 6 jaar voor logistieke steun aan kandidaat vertrekkers alsook als tussenpersoon tussen hen en de strijders), [J. F.] (Nederlandse haatpropagandist) en [T. M.] (propagandist van extremisme en medewerker van de Marokkaanse inlichtingendiensten). U verwittigde op geen enkel ogenblik de Belgische autoriteiten.

- U heeft een invloed op de moslimjongeren van de moskeeën die u bezoekt: door uw autoriteit die gebaseerd is op uw functie als imam, door uw toegankelijke houding tegenover jongeren en door de enorme steun die u geniet van een vast netwerk van contacten uit extremistische milieus en de Marokkaanse inlichtingendiensten.

De VSSE besluit dat u een reëel, actueel en ernstig gevaar vormt voor de nationale veiligheid en de openbare orde.

Op 18/05/2021 stelde de VSSE een bijkomende nota op aangezien u nog steeds hun aandacht trekt wat betreft uw extremistische activiteiten, alsook wat betreft uw activiteiten gelinkt aan inmenging en spionage. De nota haalt aan (vrije vertaling) dat u uw activiteiten van salafistische propaganda voorzette. Desondanks dat er een impact is door de epidemie van het coronavirus, zette u uw preken voort in de extremistische moskee [A.]. Vooral in september en oktober 2020, aangezien de gebedshuizen dan hun gelovigen terug mochten ontvangen. Wat betreft uw activiteiten inzake spionage en inmenging heeft de VSSE geen nieuwe elementen tussen juni 2020 en april 2021, dit kan mogelijks verklaard worden door de impact van de epidemie, u deed echter verder met het online verspreiden van de officiële Marokkaanse propaganda. De VSSE concludeert dat u persoonlijk en actief blijft bijdragen aan de ontwikkeling van extremistische dreigingen, inmenging en spionage in België en dienvolgens vormt u nog steeds een reëel, actueel en ernstig gevaar voor de nationale veiligheid en openbare orde.

U werd uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft ten einde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van het verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (art. 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15/12/1980). Op 16/06/2021 en 05/07/2021 mochten wij volgende documenten ontvangen: de ingevulde vragenlijst, een inburgeringsattest dd. 21/01/2016, een certificaat Nederlands 2de taal graad 1 dd. 18/01/2016, een certificaat van deelname aan 'milieuprogramma, dat levert wat op' dd. 24/04/2010,

een bijlage 16bis dd. 13/05/2017, een model 2bis adreswijziging dd. 11/10/2018, een blanco strafregister dd. 10/08/2020, documenten in het kader van de nationaliteitsverklaring, uw verblijfsdocumenten, een bewijs van vrijspraak, een contract van onbepaalde duur als imam bij de [A. A.] moskee dd. 01/11/2015, een contract van onbepaalde duur bij de moskee [E.] als imam en als lesgever Arabisch, diverse loonbrieven van 2011 en 2012 en van 2016 tot 2019, diverse fiscale fiches, uw afspraak bij het ziekenhuis op 16/03/2020 en 30/06/2020, een inschrijvingsformulier voor lessen Nederlands dd. 25/01/2011, een beroepscertificaat dd. 11/10/2012, diverse brieven inzake tijdelijke economische werkloosheid, een bewijs van inschrijving als werkzoekende dd. 12/10/2012, divers brieven van het sociaal bureau, een begeleidende brief dd. 10/05/2012 inzake de aanvraag gezinshereniging van uw echtgenote en kinderen, de weigering van een visumaanvraag dd. 28/03/2012, diverse boekhoudkundige documenten, een nota van uw advocaat dd. 01/07/2021 en diverse getuigenissen van kennissen.

In het kader van een beslissing tot einde van het verblijf genomen krachtens artikel 22, §1, 2° van de Vreemdelingenwet, moet rekening gehouden worden met de duur van het verblijf, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de mate waarin u bindingen heeft met uw land van herkomst.

Aangaande uw familiale banden blijkt uit het administratief dossier en uw hoorrecht dat u heden gehuwd bent met [A.J.] [°...], Marokkaanse nationaliteit). Het parket gaf echter negatief advies om dit huwelijk over te schrijven in het register van de burgerlijke stand. Samen hebben jullie drie kinderen die over de Marokkaanse nationaliteit beschikken, [B.A.L.] [°xx/xx/1999], [B.A.S.] [°xx/xx/2005] en [B.H.] [°xx/xx/2004]. Uw dochter [L.] is reeds meerderjarig, uw twee andere kinderen zijn nog minderjarig. Zij wonen allen nog te Marokko, nadat hun visumaanvragen in 2012 negatief afgesloten werden. In uw hoorrecht maakt u tevens melding van nog twee kinderen, die bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet geregistreerd zijn en in Marokko zouden verblijven: [B.Y.] en [B.I.], hun leeftijd werd niet gespecificeerd. Verder haalt u aan dat u twee familieleden heeft in België: [B.A.H.] en [B.A.A.]. De familieband werd niet gespecificeerd. In het verleden was u twee jaar gehuwd met de Belgische onderdane [B.C.O.] [°...], uit niets blijkt dat jullie samen kinderen hebben. Aangaande eventuele andere familieleden in België dient te worden opgemerkt dat het familie- en gezinsleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) de aard en de hechtheid van de gezinsband aan haalt, namelijk de band tussen partners en tussen ouder en hun minderjarige kinderen. De andere gezinsleden, waaronder de meerderjarige kinderen, vallen onder de bepalingen opgenomen in artikel 8 van het EVRM wanneer een meer dan normale afhankelijkheid wordt bewezen, wat hier niet blijkt uit het administratief dossier. Uw gezinsleven speelt zich niet af in België, aangezien uw echtgenote en kinderen allen te Marokko verblijven. Dientengevolge is er geen familiaal beletsel voor het nemen van de huidige beslissing.

Betreffende uw medische toestand legde u de brieven voor uw afspraak in het ziekenhuis Sint-Pieter op 16/03/2020 bij de ORL (Neus-, Keel-, oorarts) en op 30/06/2020 bij de afdeling Oogheelkunde voor doch deze zijn geen indicatie dat er effectief sprake is van een ziekte die u verhindert om terug te keren naar uw land van herkomst, noch zijn er dergelijke indicaties in het administratief dossier. Daarom kan geconcludeerd worden dat er geen medische elementen zijn die een terugkeer naar het land van herkomst in de weg staan.

Wat de duur van uw verblijf betreft, alsook de sociale en culturele integratie staat vast dat u 45 jaar bent en sedert 09/02/2007 onafgebroken in België verblijft. U legde diverse documenten voor: een inburgeringsattest dd. 21/01/2016, een certificaat Nederlands 2de taal graad 1 dd. 18/01/2016, een certificaat van deelname aan 'milieuprogramma, dat levert wat op' dd. 24/04/2010, een blanco strafregister dd. 10/08/2020, een bewijs van vrijspraak, een inschrijvingsformulier voor lessen Nederlands dd. 25/01/2011 en diverse getuigenissen van kennissen. U haalt aan dat uw toekomst in België ligt, uw vrienden, uw werk en sociale contacten hier zijn en dat een eventuele intrekking van uw verblijfsrecht dramatische gevolgen zal hebben voor u en uw gezin (zowel psychologisch als financieel). Hieruit blijkt dat u tijdens uw verblijf in België gedurende de voorbije 14 jaar de nodige stappen ondernam om u hier te vestigen zoals het volgen van een taal- en inburgeringscursus, het opbouwen van sociale contacten, het spreken van twee van de officiële landstalen en u er zich toe te houden geen veroordelingen op te lopen. Integratie of hechte sociale en culturele banden met de Belgische samenleving kan echter niet verondersteld worden louter op basis van de duur van uw verblijf in het Rijk. Begrijpelijk is dat u in de jaren van uw verblijf in België vriendschappen hebt opgebouwd en dat uw sociale leven zich hier afspeelt. Doch hierbij dient de kanttekening worden gemaakt dat uw sociale context zich voornamelijk afspeelt binnen het salafistische extremistische milieu daar u gedurende 15 jaar gekend staat als een actieve salafistische propagandist en contacten onderhield met verschillende jihadististen; a fortiori draagt u in uw voorbeeldfunctie als imam bij tot de verspreiding van het salafisme in diverse extremistische moskeeën, creëerde u

een gunstig klimaat voor de jihadistische ideologie in de moskee [E.], en oefent u invloed uit op moslimjongeren (nota VSSE dd. 09/06/2020). De getuigenissen van kennissen die u voorlegt bieden onvoldoende bewijskracht. Hun privé-karakter beperkt immers aanzienlijk de betrouwbaarheid die hun kan worden verleend. Bovendien maakt dit privé-karakter het onmogelijk om zeker te zijn van de oprechtheid van de auteur en van de omstandigheden waarin deze documenten zijn opgesteld. Daarom zullen deze getuigenissen niet in aanmerking worden genomen. Tevens lijkt u niet dermate verknocht aan België, aangezien u momenteel eveneens een verblijfsaanvraag indiende in Nederland en u in Nederland verblijft. Bovendien heeft u sterke banden met uw land van herkomst daar uit de nota's van de VSSE blijkt dat u een medewerker bent van de Marokkaanse inlichtingendiensten voor inmenging- en spionage-activiteiten. Ook de coronapandemie weerhield u er niet van om uw activiteiten van prediking en het online verspreiden van de officiële Marokkaanse propaganda verder te zetten (nota VSSE dd. 18/05/2021). Uw nauwe banden met uw land van herkomst blijken te meer uit het feit dat u aldaar op 05/04/2010 opnieuw huwde met uw eerste echtgenote [A.J.], uw gezinsleden over de Marokkaanse nationaliteit beschikken en in Marokko verblijven en dat u verklaart dat u Marokko bezoekt als vakantieland.

Wat betreft uw economische situatie legt u een contract van onbepaalde duur als imam bij de [A. A.] moskee dd. 01/11/2015, een contract van onbepaalde duur bij de moskee [E.] als imam en als lesgever Arabisch, diverse loonbrieven van 2011 en 2012 en van 2016 tot 2019, diverse fiscale fiches, een beroepscertificaat dd. 11/10/2012, diverse brieven inzake tijdelijke economische werkloosheid, een bewijs van inschrijving als werkzoekende dd. 12/10/2012, diverse boekhoudkundige documenten en diverse brieven van het sociaal bureau voor. Zelfs al werkt u op een regelmatige basis, dit weegt niet op tegen het gevaar dat u vormt voor de samenleving. Alsook blijkt dat uw tewerkstelling als imam er net toe leidt dat u een dreiging vormt voor de nationale veiligheid gezien u via deze weg een platform heeft om het salafisme te verspreiden en voor het faciliteren van een gunstig klimaat voor de jihadistische ideologie. U gebruikt met andere woorden uw professionele activiteiten tegen de waarden, normen en veiligheid van de Belgische samenleving. Bovendien staat u in nauw contact met diverse officieren en agenten van de Marokkaanse inlichtingendienst, zowel in België als in Marokko. De VSSE concludeert dan ook dat u persoonlijk en actief blijft bijdraagt aan de ontwikkeling van extremistische dreigingen, inmenging en spionage in België en dienvolgens vormt u een reëel, actueel en ernstig gevaar voor de nationale veiligheid en openbare orde.

Wat betreft uw leeftijd is het redelijk te stellen dat u nog jong genoeg bent om u aan te passen aan nieuwe levensomstandigheden en een nieuwe omgeving. U bent meerderjarig, maar niet van zodanig hoge leeftijd dat uw leeftijd op zich een voldoende reden zou vormen om de beslissing tot beëindiging van uw verblijf niet te kunnen nemen.

Het wordt niet betwist dat uw terugkeer naar Marokko of een derde land de nodige aanpassingen vergen, doch wij merken op dat de kennis, vaardigheden en ervaringen die u tijdens uw verblijf in België opdeed door onder meer opleidingen en werk, geenszins verloren gaan en door u kunnen aangewend worden om u in de toekomst elders te vestigen en te integreren. U bewijst te meer uw flexibiliteit en vaardigheden daar u reeds stappen onderneemt om u in Nederland te vestigen.

Uit het voorgaande blijkt dat u tijdens uw verblijf in België geen doorgedreven sociale en culturele banden heeft opgebouwd, aangezien u er zich zelfs niet kan toe bewegen de Belgische wetten en regels te respecteren en na te leven. Integendeel, u gaat in tegen de democratische en westerse waarden die onze samenleving typeren en tracht ook anderen te beïnvloeden zich tegen onze samenleving en waarden op te stellen. Als een gevolg mag geconcludeerd worden dat er geen culturele of sociale banden zijn in België die het nemen van deze beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met een bevel om het grondgebied te verlaten verhinderen.

Wat de beoordeling van het risico op schending van artikel 3 EVRM betreft, komt het aan de betrokkene toe om elementen naar voor te brengen die aantonen dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat, indien de verwijderingsmaatregel uitgevoerd wordt, hij zou blootgesteld worden aan een reëel risico op onmenselijke behandelingen tegenstrijdig met artikel 3 EVRM. Indien betrokkene bewijsstukken voorlegt, is het aan de Regering om de eventuele twijfels hieromtrent weg te nemen (EHRM, arrest Saadi tegen Italië, 28 februari 2008, § 129). Er zijn geen elementen in uw administratief dossier waaruit blijkt dat u een vrees heeft voor onmenselijke behandelingen bij een terugkeer naar Marokko. Op vraag 15 'heeft u redenen waarom u niet naar uw land kan terugkeren?' refereert u er enkel naar dat u uw toekomst in België opbouwde gedurende de voorbije 14 jaar. Er kan geen systematische schending zijn van artikel 3 EVRM omwille van betrokkene's profiel. Immers het EHRM stelt in haar arrest X t. Nederland van 10/07/2018, dat de situatie in Marokko verbeterd is en de autoriteiten inspanningen leveren om de

internationale normen van de rechten van de mens te respecteren. Het EHRM wijst er echter op dat ondanks deze inspanningen, andere rapporten van de UN Working Group on Arbitrary Detention, en van het UNHCR en van het US Department of State zijn die stellen dat er nog steeds slechte behandelingen en folteringen gebeuren door de politie en veiligheidsdiensten, in het bijzonder bij personen verdacht van terrorisme of die de veiligheid van de Staat in gevaar brengen.

Niettemin is het Hof van oordeel dat er geen algemene en systematische praktijk van folteringen en slechte behandelingen vastgesteld kan worden gedurende ondervragingen en detentie. Het Hof heeft ook rekening gehouden met de maatregelen die Marokko genomen heeft als antwoord op de gerapporteerde gevallen van folteringen; met, zoals vermeld door Human Rights Watch, het recht op een advocaat voor personen die in detentie geplaatst werden waardoor de gevangenen beschermd worden tegen slechte behandelingen en folteringen gezien rechters dit kunnen rapporteren; en met het feit dat politie en veiligheidsagenten bewust gemaakt werden dat slechte behandelingen en folteringen verboden zijn en dat er streng gestraft wordt op deze feiten. Nationale en internationale organisaties in Marokko volgen ook de situatie op en onderzoeken de gerapporteerde gevallen van folteringen. Het Hof besluit dat de algemene situatie niet zo is dat deze op zich aantoonbaar is dat er een schending van het EVRM is in geval van terugkeer van een persoon die verdacht wordt van terrorisme of een gevaar vormt voor de veiligheid van de staat. Het Europees Hof stelt ook dat het niet vaststaat dat de Marokkaanse gerechtelijke overheden het principe van ne bis in idem niet respecteren. Bovendien werkt u voor de Marokkaanse inlichtingen- en veiligheidsdiensten, alsook haalt u aan naar Marokko te gaan als vakantieland. Verder verklaart u over een Marokkaans paspoort te beschikken en is een in het administratief dossier een kopie van een Marokkaans paspoort dat geldig was tot 27/08/2019. Er kan dus geconcludeerd worden dat niets erop wijst dat u bij een terugkeer naar Marokko zal worden blootgesteld aan mishandeling of onmenselijke behandelingen strijdig met artikel 3 EVRM.

Krachtens artikel 74/14, §3, 3° van de wet van 15.12.1980, wordt u geen termijn toegekend om het grondgebied te verlaten aangezien u, zoals hierboven reeds werd aangetoond, een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde en de nationale veiligheid.

Krachtens artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, wordt het u verboden het grondgebied van België te betreden, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen, tenzij u beschikt over de documenten die zijn vereist om die Staten binnen te komen, en dit voor een duur van 15 jaar, om de volgende redenen:

Op 21/06/2016 stelde de VSSE een nota op met de informatie dat u na uw voorwaardelijke vrijlating als imam gewerkt heeft in de moskeeën [A. M.] (te Gent, gematigde moskee) en [A. A.] (te Anderlecht, eerder salafistische georiënteerde moskee).

Op 09/06/2020 stelde de VSSE een nieuwe nota op dewelke samenvattend de volgende bezwarende elementen aanhaalt te uwen laste (vrije vertaling):

- U bent reeds 15 jaar gekend als een actieve salafistische propagandist in ons land: u past uw preken aan aan uw publiek (gaande van jihadisten tot moslimbroeders) maar draagt voornamelijk het wetenschappelijk salafisme uit.*
- U bent een medewerker van de Marokkaanse inlichtingendiensten voor inmenging- en spionage-activiteiten: in 2009 werd u benadert door de Marokkaanse inlichtingendiensten om u te rekruteren en sedert 2016 werkt u actief voor hen. Sindsdien staat u regelmatig in contact met officieren en agenten van de Marokkaanse inlichtingendienst, zowel in België als in Marokko, en wordt u soms naar Nederland en Italië gestuurd.*
- U droeg bij tot het creëren van een gunstig klimaat voor de jihadistische ideologie binnen de moskee [E.] (tussen 2011 en 2013): uw aankomst komt namelijk overeen met het fenomeen van jihadistisch activisme dat zich ontwikkelt binnen deze gebedsplaats in Brussel waar uw preken enorm veel volk aantrekt, waaronder sympathisanten van het jihadisme. Jonge activisten van [E.] waren vanuit de salafistische tendens begaan met het Syrische conflict en beschouwden de jihad als een legitiem antwoord op de daden van het regime van Al Assad, tevens wierp dit vragen bij hen op inzake hun identiteit als moslim in Europa wat bij hen de behoefte tot protest opwekte of zelfs extremistische toespraken waarin sociaal-politieke en religieuze interpretaties van de werkelijkheid werden gecombineerd. Een 12 -tal jongeren vertrokken of ondernamen een poging om te vertrekken naar de zone Syrië/Irak. In 2013 zet u uw activiteiten bij de moskee stop ten gevolge van een gerechtelijk onderzoek naar het rekruteren van kandidaten voor jihadistische groepen, waaronder IS. Door uw rol als imam en autoriteitspersoon in de moskee werd u beschuldigd van deelname aan een terroristische groep, als zijnde de leider, maar u werd*

in 2016 vrijgesproken. Na uw vrijlating onder voorwaarden nam u uw activiteiten terug op, ditmaal in de salafistische moskee [A. F.] te Nederland, datzelfde jaar engageerde u zich ook voor de extremistische moskee [A. A.] te Anderlecht. Sedert januari 2020 preekt u in de extremistische moskee [A.] te Brussel, de inhoud van uw preken zijn salafistisch en net zoals voorheen trekt uw aanwezigheid heel wat gelovigen aan.

- U had nauw contact met iihadisten zoals [L. N.] (lid van IS, aanslagen in Brussel) en [A. O.] (netwerk van vertrekkers voor de conflictzone Syrië/Irak, veroordeeld tot 6 jaar voor logistieke steun aan kandidaat vertrekkers alsook als tussenpersoon tussen hen en de strijders), [J. F.] (Nederlandse haatpropagandist) en [T. M.] (propagandist van extremisme en medewerker van de Marokkaanse inlichtingendiensten). U verwittigde op geen enkel ogenblik de Belgische autoriteiten.

- U heeft een invloed op de moslimjongeren van de moskeeën die u bezoekt: door uw autoriteit die gebaseerd is op uw functie als imam, door uw toegankelijke houding tegenover jongeren en door de enorme steun die u geniet van een vast netwerk van contacten uit extremistische milieus en de Marokkaanse inlichtingendiensten.

De VSSE besluit dat u een reëel, actueel en ernstig gevaar vormt voor de nationale veiligheid en de openbare orde.

Op 18/05/2021 stelde de VSSE een bijkomende nota op aangezien u nog steeds hun aandacht trekt wat betreft uw extremistische activiteiten, alsook wat betreft uw activiteiten gelinkt aan inmenging en spionage. De nota haalt aan (vrije vertaling) dat u uw activiteiten van salafistische propaganda voorzette. Desondanks dat er een impact is door de epidemie van het Coronavirus, zette u uw preken voort in de extremistische moskee [A.]. Vooral in september en oktober 2020, aangezien de gebedshuizen dan hun gelovigen terug mochten ontvangen. Wat betreft uw activiteiten inzake spionage en inmenging heeft de VSSE geen nieuwe elementen tussen juni 2020 en april 2021, dit kan mogelijks verklaard worden door de impact van de epidemie. U deed echter verder met het online verspreiden van de officiële Marokkaanse propaganda. De VSSE concludeert dat u persoonlijk en actief blijft bijdragen aan de ontwikkeling van extremistische dreigingen, inmenging en spionage in België en dienvolgens vormt u nog steeds een reëel, actueel en ernstig gevaar voor de nationale veiligheid en openbare orde.

Aangaande uw familiale banden blijkt uit het administratief dossier en uw hoorrecht dat u heden gehuwd bent met [A.J.] ([°...], Marokkaanse nationaliteit). Het parket gaf echter negatief advies om dit huwelijk over te schrijven in het register van de burgerlijke stand. Samen hebben jullie drie kinderen die over de Marokkaanse nationaliteit beschikken, [B.A.L.] [°xx/xx/1999], [B.A.S.] [°xx/xx/2005] en [B.H.] [°xx/xx/2004]. Uw dochter [L.] is reeds meerderjarig, uw twee andere kinderen zijn nog minderjarig. Zij wonen allen nog te Marokko, nadat hun visumaanvragen in 2012 negatief afgesloten werden. In uw hoorrecht maakt u tevens melding van nog twee kinderen, die bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet geregistreerd zijn en in Marokko zouden verblijven: [B.Y.] en [B.I.], hun leeftijd werd niet gespecificeerd. Verder haalt u aan dat u twee familieleden heeft in België: [B.A.H.] en [B.A.A.]. De familieband werd niet gespecificeerd. In het verleden was u twee jaar gehuwd met de Belgische onderdane [B.C.O.] [°...], uit niets blijkt dat jullie samen kinderen hebben. Aangaande eventuele andere familieleden in België dient te worden opgemerkt dat het familie- en gezinsleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) de aard en de hechtheid van de gezinsband aan haalt, namelijk de band tussen partners en tussen ouder en hun minderjarige kinderen. De andere gezinsleden, waaronder de meerderjarige kinderen, vallen onder de bepalingen opgenomen in artikel 8 van het EVRM wanneer een meer dan normale afhankelijkheid wordt bewezen, wat hier niet blijkt uit het administratief dossier. Uw gezinsleven speelt zich niet af in België, aangezien uw echtgenote en kinderen allen te Marokko verblijven. Dientengevolge is er geen familiaal beletsel voor het nemen van de huidige beslissing.

Uw gezinssituatie zoals hierboven weergegeven weegt niet op tegen de ernstige bedreiging die u vormt voor de nationale veiligheid. Bovendien koos u er zelf voor om als imam salafistische preken te houden en bij te dragen tot een gunstig klimaat voor jihadistische ideologie in diverse extremistische moskeeën, contacten te onderhouden met jihadisten en te werken voor de Marokkaanse inlichtingen- en veiligheidsdiensten terwijl u had moeten weten dat dergelijke activiteiten en gedrag in het huidige klimaat van polarisering en extremisme ongewenst zijn en nefast zijn voor de Belgische samenleving waardoor deze een impact konden hebben op uw recht op verblijf, alsook een regulier gezinsleven in de weg staan.

Gelet op het feit dat u een ernstige dreiging vormt voor de nationale veiligheid, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde en nationale veiligheid, is een inreisverbod van 15 jaar proportioneel.”

2. Over de rechtspleging

Waar verzoeker vraagt om het ingestelde beroep te behandelen in de Franse taal, dient erop te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen, maar op dwingende wijze wordt geregeld door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten.

Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat is voorzien in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 107*) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen dienen te worden behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten, verplicht de Raad van State – en bijgevolg ook de Raad – voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging wordt gevorderd. De bestuurshandelingen waarvan de vernietiging wordt gevorderd, zijn immers steeds afkomstig van overheden die zijn onderworpen aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken (*Les Nouvelles, Droit administratif, tome VI, Brussel, Bruylant, 1975, p. 737, randnr. 2249-2250*). Gelet op wat voorgaat en het feit dat de bestreden beslissingen door het bestuur werden genomen in de Nederlandse taal, dient de Raad het Nederlands als proceduretaal te hanteren. Op de terechtzitting heeft verzoeker er ook geen bezwaar tegen gemaakt dat zijn zaak door de Raad in het Nederlands wordt behandeld.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel werpt verzoeker het volgende op:

“Le requérant prend un premier moyen tiré du défaut de motivation valable et adéquate, de la violation des articles 22 §1er 2°, 23, 62 et 74/11 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs.

La décision de fin de séjour avec ordre de quitter le territoire et interdiction d'entrée a été prise aux motifs que :

[...]

ALORS QUE :

La décision entreprise est prise sur base de l'article 22, § 1er, 2°, de la loi du 15/12/1980, lequel dispose que :

« § 1er. Le ministre peut mettre fin au séjour des ressortissants de pays tiers suivants pour des raisons graves d'ordre public ou de sécurité nationale :

[...]

2° le ressortissant de pays tiers qui bénéficie du statut de résident de longue durée ;

[...] »

Que cette disposition doit être lue concomitamment avec l'article 23 de la même loi qui mentionne que :

« § 1er. Les décisions de fin de séjour prises en vertu des articles 21 et 22 sont fondées exclusivement sur le comportement personnel de l'intéressé et ne peuvent être justifiées par des raisons économiques. Le comportement de l'intéressé doit représenter une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société. Des justifications non directement liées au cas individuel concerné ou tenant à des raisons de prévention générale ne peuvent être retenues.

§ 2. Il est tenu compte, lors de la prise de décision, de la gravité ou de la nature de l'infraction à l'ordre public ou à la sécurité nationale qu'il a commise, ou du danger qu'il représente ainsi que de la durée de son séjour dans le Royaume.

Il est également tenu compte de l'existence de liens avec son pays de résidence ou de l'absence de lien avec son pays d'origine, de son âge et des conséquences pour lui et les membres de sa famille. » ;

Que les travaux parlementaires de la loi du 24 février 2017 modifiant la loi du 15 décembre 1980 afin de renforcer la protection de l'ordre public et de la sécurité nationale, rappellent que les concepts d'ordre public et de sécurité nationale ont été tirés « directement des directives » et font largement référence quant à ce à la jurisprudence de la Cour de Justice de l'Union européenne (Doc. Parl., Ch., 54, 2215/001, Exp. Mot., p. 19 et s.) ;

Qu'ils renvoient également à l'enseignement tiré de l'arrêt du 11 juin 2015 (C-554/13, *Z. Zh. vs Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie*), selon lequel la notion d'ordre public « [...] suppose, en tout état de cause, l'existence, en dehors du trouble pour l'ordre social que constitue toute infraction à la loi, d'une menace réelle, actuelle et suffisamment grave, affectant un intérêt fondamental de la société. », (arrêt *Z. Zh.*, du 11 juin 2015, C 554-13, EU:C: 2015:377, point 48 et 50 et jurisprudence citée; arrêt *H.T.*, du 24 juin 2015, C 373-13, EU:C:2015:413, point 79; arrêt *Byankov*, C-249/11, EU:C:2012:608, point 40 et jurisprudence citée) » (Doc.Parl. Chambre, 2016-17, n° 2215/001, pp. 19-20) ;

Que par ailleurs, la Cour constitutionnelle, dans son arrêt n° 112/2019, a jugé que : « B.19.4. [...] En ce qu'il fait référence au « comportement personnel » de l'intéressé, qui est le seul élément sur la base duquel la décision de fin de séjour pour raison ou raison grave d'ordre public ou de sécurité nationale peut être prise, l'article 23, § 1er, de la loi du 15 décembre 1980, inséré par l'article 14 de la loi attaquée, impose que l'autorité procède à un examen individuel et motive sa décision en référence à des actes concrets, pertinents et prouvés posés par l'intéressé. » (le requérant souligne) ;

Que la partie défenderesse doit mettre en avant des éléments démontrant la réalité et l'actualité de la prétendue menace grave et réelle pour l'ordre public ou la sécurité nationale que représenterait le requérant, pour pouvoir prendre à son égard une décision de fin de séjour fondée sur l'article 22 de la loi du 15/12/1980 ; Que cela a été rappelé dans différents arrêts du Conseil du contentieux des étrangers (n° 252 717 du 14/04/2021 ; n° 242 985 du 26/10/2020 ; n° 200 494 du 28/02/2018) ; Que la partie adverse reste en défaut de le faire in specie;

Qu'il convient tout d'abord de rappeler que le requérant qui était poursuivi par le parquet fédéral pour des activités terroristes a été acquitté le 03/05/2016 par le tribunal correctionnel de Bruxelles ; Que cet acquittement a été confirmé en degré d'appel par un arrêt de la cour d'appel de Bruxelles du 02/06/2017 ; Qu'aucune des accusations d'activités terroristes avancées par le parquet fédéral à l'égard du requérant n'a été retenue par les juridictions du fond;

Que la motivation de la décision de mettre fin au séjour du requérant est essentiellement basée sur une note de la Sûreté de l'Etat du 09/06/2020 qui a donc été établie 17 mois avant que la décision attaquée ne soit prise ; Que cette note de la Sûreté de l'Etat renvoie pour l'essentiel à des faits s'étalant entre 2011 et 2014 et qui sont précisément ceux pour lesquels le requérant a été acquitté tant par le tribunal correctionnel que par la cour d'appel de Bruxelles;

Que dans cette note du 09/06/2021, il est indiqué – seul et unique fait invoqué postérieur à l'acquittement du requérant par la cour d'appel de Bruxelles – que depuis janvier 2020 le requérant prêcherait l'idéologie salafiste dans la mosquée [A.] de Bruxelles; Que cette information se trouve contredite par le fait que du 18/03/2020 au 07/06/2020 les lieux de culte ont été fermés et qu'ils l'ont été à nouveau à partir 01/11/2020;

Que dans sa note du 18/05/2021, la Sûreté de l'Etat mentionne que le requérant « a poursuivi ses activités de propagande salafiste. Malgré l'impact de l'épidémie de coronavirus, il a continué ses sermons dans la mosquée extrémiste [A.]. Surtout en septembre et octobre 2020, puisque les lieux de culte ont été autorisés à recevoir à nouveau leurs fidèles. Concernant ses activités d'espionnage et d'ingérence, la

VSSE n'a pas d'éléments nouveaux entre juin 2020 et avril 2021, ce qui pourrait éventuellement s'expliquer par l'impact de l'épidémie. Cependant, il a continué à diffuser de la propagande officielle marocaine en ligne. La VSSE conclut qu'il continue à contribuer personnellement et activement au développement des menaces extrémistes, de l'ingérence et de l'espionnage en Belgique» ; Qu'ainsi, selon cette note, la prétendue activité extrémiste du requérant entre juin 2020 et avril 2021 se résume à des sermons en septembre et octobre 2020 à la mosquée [A.] qualifiée d'extrémiste et pour ce qui concerne ses prétendues activités d'espionnage à la diffusion de propagande marocaine en ligne ;

Qu'il apparaît donc, que la partie adverse a estimé que le comportement du requérant représentait une prétendue menace grave, réelle et actuelle pour l'ordre public et la sécurité nationale en raison d'activité de propagande salafiste et d'incitation au jihadisme alors que, d'une part, le requérant a été acquitté tant par le tribunal correctionnel que par la cour d'appel de ces chefs d'accusations et, d'autre part, que sa prétendue activité extrémiste entre juin 2020 et avril 2021 se résume à des sermons en septembre et octobre 2020 à la mosquée [A.], activités remontant donc un an avant que la décision attaquée ne soit prise;

Que cette motivation ne permet pas de comprendre en quoi le comportement du requérant représenterait une menace grave, réelle et actuelle pour l'ordre public et la sécurité nationale au jour de la prise de l'acte attaqué, soit le 28/10/2021 ; Que les faits à lui reprochés n'étant de toute évidence pas récents et de surcroît non établis selon les juridictions belges ;

Que la décision de mettre fin au séjour du requérant et de l'assortir d'une interdiction d'entrée de 15 ans n'est donc pas valablement justifiée ;

Que partant, la partie défenderesse a failli à ses obligations de motivation formelle à défaut de montrer valablement que le comportement du requérant représenterait une menace grave, réelle et actuelle pour l'ordre public et la sécurité nationale ;”.

3.2. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van voormelde wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven weergeven op basis waarvan deze zijn genomen. Voor elk van deze beslissingen wordt toegelicht op welke juridische basis deze is genomen en wordt uitgebreid toegelicht welke feitelijke vaststellingen de staatssecretaris ertoe hebben gebracht deze te nemen. Zo wordt gemotiveerd dat het verblijf van verzoeker wordt beëindigd met toepassing van artikel 22, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet en dat hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten met toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Er wordt geoordeeld dat verzoeker een reëel, actueel en ernstig gevaar vormt voor de nationale veiligheid en de openbare orde. Dit steunt in hoofdorde op de nota's van de VSSE van 9 juni 2020 en 18 mei 2021, waarin telkens deze conclusie werd getrokken. Verweerder geeft in de bestreden beslissingen de in deze nota's vastgestelde activiteiten en persoonlijke gedragingen van verzoeker die tot dit besluit hebben geleid weer. Er wordt vervolgens concreet ingegaan op de duur van het verblijf van verzoeker, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in België en de mate waarin hij nog banden heeft met zijn land van herkomst, en geduid waarom deze elementen niet kunnen leiden tot een andersluidende beoordeling. Er wordt ook gemotiveerd waarom een verwijderingsmaatregel in hoofde van verzoeker niet in strijd is met artikel 3 van het EVRM. Verder wordt geduid dat de vastgestelde ernstige bedreiging voor de openbare orde en de nationale veiligheid de reden is waarom verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend, met toepassing van artikel 74/14, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet. Daarnaast wordt gemotiveerd dat verzoeker een inreisverbod voor 15 jaar krijgt opgelegd met toepassing van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, omdat hij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde en de nationale

veiligheid. Deze duur wordt proportioneel geacht, gelet op deze ernstige bedreiging en nu er geen sprake blijkt te zijn van enig gezins- of familieleven in België in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker zet niet uiteen waarom deze motieven hem niet toelaten zich erop te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht. Een schending hiervan blijkt dan ook niet. Deze vaststelling dringt zich des te meer op gezien verzoeker betwist dat hij een ernstige, werkelijke en actuele bedreiging voor de openbare orde en de nationale veiligheid vormt en betoogt dat er geen sprake is van recente feiten en de feiten bovendien niet bewezen werden geacht door de Belgische justitie. Dit betreft inhoudelijke kritiek op de motieven. Dit is geen kwestie van formele, maar wel van materiële motivering.

3.3. Waar verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven van de bestreden beslissingen, wordt zijn middel bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing in deze beslissingen van de evenzeer geschonden geachte artikelen 22, § 1, 2°, 23 en 74/11 van de Vreemdelingenwet.

3.4. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

3.5. Het in de beslissing tot beëindiging van het verblijf toegepaste artikel 22, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende onderdanen van derde landen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid :

[...]

2° de onderdaan van een derde land die de status van langdurig ingezetene in het Rijk geniet;”

Artikel 23 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten.

Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

§ 2. Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk.

Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.”

3.6. Zoals verzoeker zelf ook aanhaalt, verduidelijkt het Grondwettelijk Hof met betrekking tot de artikelen 22 en 23 van de Vreemdelingenwet in zijn arrest van 18 juli 2019 met nr. 112/2019 als volgt:

“B.19.2. De beslissing om een einde te maken aan het verblijfsrecht van een legaal op het grondgebied verblijvende vreemdeling om redenen of ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid is geen straf of sanctie die ertoe strekt een gedrag te bestraffen, maar wel een preventieve administratieve veiligheidsmaatregel die door de autoriteiten wordt genomen vanuit de zorg om de openbare orde en de nationale veiligheid op het grondgebied te bewaren. De verplichting die de Staten hebben om de orde te handhaven en misdrijven te voorkomen vormt een wettig doel dat een dergelijke beslissing verantwoordt, voor zover zij « in een democratische samenleving noodzakelijk » is (EHRM, grote kamer, 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §§ 67-68).

In dat opzicht is het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen, zelfs indien dat een indicator kan zijn voor de gevaarlijkheid van de betrokken persoon, niet het enige element dat in overweging moet worden genomen.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft daarenboven geoordeeld :

« Het beroep van een nationale instantie op het begrip openbare orde [veronderstelt] in elk geval, afgezien van de storing van de sociale orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, het bestaan [...] van een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast » (o.a., HvJ, 27 oktober 1977, Régina t. Pierre Bouchereau, punten 29 en 35; 24 juni 2015, C-373/13, H. T., punt 79; grote kamer, 2 mei 2018, C-331/16 en C-366/16, K. en H. F., punt 41).

B.19.3. Het bestaan van één of meer ten aanzien van de betrokken vreemdeling uitgesproken strafrechtelijke veroordelingen is noch een noodzakelijke voorwaarde, noch een voldoende voorwaarde, opdat een beslissing wordt genomen waarbij aan zijn verblijfsrecht een einde wordt gemaakt om reden of om ernstige reden van openbare orde of nationale veiligheid. Zoals in artikel 23 van de wet van 15 december 1980, ingevoegd bij artikel 14 van de bestreden wet, wordt gepreciseerd, moet een individueel onderzoek geval per geval worden gevoerd met betrekking tot de werkelijkheid, de actualiteit en de ernst van de bedreiging die van de vreemdeling uitgaat voor een fundamenteel belang van de samenleving. Bij dat onderzoek moeten weliswaar de eventuele veroordelingen uit het verleden in overweging worden genomen, maar het moet ook betrekking hebben op het huidige gedrag van de betrokkene en op het voorzienbare gevaar dat uit dat gedrag voortvloeit.

B.19.4. Voor het overige betekent de omstandigheid dat de wetgever de bedoeling heeft gehad af te zien van de vroegere praktijk, volgens welke het enkel in geval van een strafrechtelijke veroordeling of bij betrapping op heterdaad mogelijk was een einde te maken aan het verblijf van een legaal op het grondgebied verblijvende vreemdeling, niet dat de bevoegde overheid zich op andere dan bewezen en geobjectiveerde feiten zou mogen baseren. In zoverre daarin wordt verwezen naar het « persoonlijk gedrag » van de betrokkene, dat het enige element is op basis waarvan de beslissing tot beëindiging van het verblijf om een reden of om een ernstige reden van openbare orde of nationale veiligheid kan worden genomen, wordt bij artikel 23, § 1, van de wet van 15 december 1980, ingevoegd bij artikel 14 van de bestreden wet, de verplichting opgelegd dat de overheid een individueel onderzoek uitvoert en haar beslissing motiveert onder verwijzing naar door de betrokkene gestelde concrete, relevante en bewezen handelingen.”

3.7. Uit wat voorafgaat vloeit voort dat de toepassing van artikel 22, § 1 van de Vreemdelingenwet een individueel onderzoek vereist en dat uit de motieven van de beslissing de door de betrokkene gestelde concrete, relevante en bewezen handelingen, die steun vinden in het administratief dossier, moeten blijken waaruit kan worden afgeleid dat hij een voldoende ernstige en actuele bedreiging vormt voor de openbare orde en/of de nationale veiligheid en die de beëindiging van diens recht op verblijf rechtvaardigen.

3.8. Het door verzoeker eveneens geschonden geachte artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, met toepassing waarvan hem een inreisverbod voor 15 jaar werd opgelegd, voorziet in zijn § 1 als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

- 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*
- 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

*De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :
[...]*

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Om een inreisverbod voor meer dan vijf jaar te kunnen opleggen, wat in casu het geval is, is het dus vereist dat de betrokkene een *“ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid”*. Deze begrippen dienen andermaal te worden begrepen in het licht van de rechtspraak van het Hof van Justitie, in het bijzonder het arrest Z. Zh. en O. van 11 juni 2015 in de zaak C-554/13 zoals ook aangehaald in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot de artikelen 22 en 23 van de Vreemdelingenwet waarnaar verzoeker verwijst.

3.9. In de voorliggende situatie bestaat er geen betwisting over dat verzoeker de status van langdurig ingezetene genoot in België, waardoor *“ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid”* vereist zijn om een einde te kunnen stellen aan zijn verblijf. Verweerder is zich bewust van het feit dat verzoeker is vrijgesproken voor feiten van deelname aan de activiteiten van een terroristische groepering, maar heeft aan de hand van vaststellingen in nota's van de VSSE – in hoofdorde die van 9 juni 2020 en 18 mei 2021 – geoordeeld dat er sprake is van ernstige redenen van openbare orde én nationale veiligheid die rechtvaardigen dat een einde wordt gesteld aan het verblijf van verzoeker alsook dat hem bevel wordt gegeven om onmiddellijk het grondgebied te verlaten met inreisverbod voor 15 jaar.

In de nota van de VSSE van 9 juni 2020 worden de volgende hoofdpunten meegedeeld voor verzoeker:

- hij is een actieve salafistische propagandist sedert ongeveer vijftien jaar;
- hij is een medewerker van de Marokkaanse inlichtingendiensten voor activiteiten van inmenging en spionage;
- hij droeg bij tot het creëren van een gunstig klimaat voor de jihadistische ideologie binnen de moskee E.;
- hij had nauwe contacten met jihadisten zoals L. N. (aanslagen in Brussel) en A. O. (netwerk van vertrekkers naar de conflictzone Syrië/Irak);
- hij oefent veel invloed uit op moslimjongeren van de moskeeën die hij frequenteert.

In de nota van de VSSE van 18 mei 2021 wordt meegedeeld dat verzoeker nog steeds de aandacht trekt in het kader van zijn extremistische activiteiten en van zijn inmengings- en spionageactiviteiten. Meer bepaald kan in deze nota worden gelezen dat verzoeker zijn activiteiten als salafistische propagandist heeft verdergezet, meer bepaald in de extremistische moskee A. in Brussel. Daarnaast wordt meegedeeld dat verzoeker on line verder officiële Marokkaanse propaganda verspreidde. In deze nota wordt dit alles geplaatst in de context van de Corona-epidemie.

De voormelde 'routine' nota's van de VSSE zijn opgenomen in het administratief dossier

3.10. Verzoeker betwist de beoordeling dat hij een werkelijke, ernstige en actuele bedreiging vormt voor de openbare orde en de nationale veiligheid. In concreto herinnert hij in eerste instantie aan zijn vrijspraak voor feiten van deelname aan de activiteiten van een terroristische groepering. Hij betoogt vervolgens dat de nota van de VSSE van 9 juni 2020 dateert van 17 maanden voor het nemen van de bestreden beslissingen en hoofzakelijk verwijst naar feiten in de periode tussen 2011 en 2014 waarvoor hij werd vrijgesproken. Het enige feit uit deze nota dat dateert van na zijn vrijspraak bestaat er volgens hem in dat hij sinds januari 2020 de salafistische ideologie predikte in moskee A. in Brussel. Deze informatie wordt volgens hem tegengesproken door het feit dat tussen 18 maart 2020 en 7 juni 2020, en opnieuw sinds 1 november 2020, de gebedshuizen dienden te sluiten. Met betrekking tot de nota van de VSSE van 18 mei 2021 stelt verzoeker verder dat de beweerde extremistische activiteiten in de periode tussen juni 2020 en april 2021 beperkt zijn tot preken in september en oktober 2020 in de moskee A. die wordt bestempeld als extremistisch en daarnaast tot het online verspreiden van Marokkaanse propaganda. Hij stelt opnieuw dat, in zoverre er sprake van is dat hij een actieve salafistische propagandist is en aanzet tot jihadisme, hij werd vrijgesproken van deze aanklachten, enerzijds, en de meeste recente activiteiten waarvan gewag wordt gemaakt dateren van een jaar voor het nemen van de bestreden beslissingen, anderzijds. Hij betoogt dan ook dat de hem ten laste gelegde feiten niet recent zijn en deze bovendien volgens de Belgische justitie niet zijn bewezen.

3.11. Met betrekking tot de door de VSSE als extremistisch bestempelde activiteiten van verzoeker, wordt in de bestreden beslissingen gewezen op de door de VSSE in zijn nota van 9 juni 2020 gedane vaststellingen dat verzoeker in de periode tussen 2011 en 2013 als imam van de moskee E. in Evere bijdroeg tot het creëren van een gunstig klimaat voor de jihadistische ideologie, waarbij zijn aankomst overeen kwam met het fenomeen van jihadistisch activisme dat zich ontwikkelde binnen deze gebedsplaats in Brussel. Hij trok er met zijn preken enorm veel volk aan, waaronder sympathisanten van het jihadisme. Verzoeker bleek in nauw contact te staan met gekende jihadisten zoals L. N. (lid van IS, aanslagen in Brussel) en A. O. (netwerk van vertrekkers voor de conflictzone Syrië/Irak, veroordeeld tot

6 jaar voor logistieke steun aan kandidaat-vertrekkers alsook als tussenpersoon tussen hen en de strijders). Er wordt gesteld dat verzoeker op geen enkel ogenblik de Belgische autoriteiten verwittigde.

Deze vaststellingen vinden steun in de nota van de VSSE van 9 juni 2020. Het gaat er hierbij om dat verzoeker, in eerste instantie, als imam binnen de moskee E. in Evere een gunstig klimaat voor de jihadistische ideologie creëerde waarbij hij met zijn preken allerlei personen aantrok die in verband zijn gebracht met terrorisme en jihadisme. Hij verminderde zo ook de invloed van andere groepen die wel gekant waren tegen de jihad in Syrië. Hij gaf voormelde personen binnen zijn moskee alle ruimte, zoals voor het organiseren van activiteiten, terwijl hij niet onwetend kon zijn van hun ideologische strekking. Verzoeker preekt niet publiekelijk de jihad, maar met zijn narratief over de gevechten die werden gevoerd door de eerste vertrekkers trok hij wel een jihadistisch publiek aan, zoals de reeds genoemde personen. In tweede instantie wordt in deze nota opgemerkt dat verzoeker binnen deze moskee verschillende keren getuige was van extremistische redevoeringen, onder meer over de moord op Belgische burgers die als ongelovigen werden beschouwd, maar hij de Belgische autoriteiten nooit inlichtte. Er is sprake van dat verzoeker door zijn ambigue houding ertoe heeft bijgedragen dat deze moskee werd omgevormd tot een vector van verspreiding van de jihadistische ideologie.

Voor wat betreft de hem tegengeworpen extremistische activiteiten, wijst verzoeker zoals gezegd in eerste instantie op zijn strafrechtelijke vrijspraak.

Zowel het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Brussel van 3 mei 2016 als het arrest van het hof van beroep van Brussel van 2 juni 2017 bevinden zich in het administratief dossier. Hieruit blijkt dat verzoeker strafrechtelijk werd vervolgd voor feiten van deelname aan de activiteiten van een terroristische groepering, gepleegd in de periode tussen 28 december 2012 en 24 februari 2014. Concreet werd verzoeker ervan verdacht dat hij, als imam van de moskee E. in Evere, een leidend figuur was binnen een organisatie die strijders ronselde om te gaan vechten voor een terroristische groepering in Syrië. Hem werd ten laste gelegd dat hij jonge kandidaten indoctrineerde om in Syrië te gaan vechten voor een terroristische organisatie, dat hij het vertrek van sommige kandidaten mee financierde en dat hij handelingen van anderen faciliteerde om vertrekkers naar Syrië te ondersteunen. Verzoeker werd inderdaad zowel in eerste aanleg als in beroep vrijgesproken van deze aanklachten. Er werd in de uitspraken gewezen op het feit dat een veroordeling voor deelname aan de activiteiten van een terroristische organisatie zowel een daadwerkelijke deelname aan een dergelijke activiteit vereist (materieel element) als een voldoende besef dat deze deelname bijdraagt tot het plegen van een misdaad of wanbedrijf door de terroristische groep (intentioneel element). Dit kon in hoofd van verzoeker onvoldoende worden hardgemaakt. Er werd op gewezen dat het louter aanhangen van de ideeën van een terroristische groep of het louter hebben van contacten met de leden ervan niet volstaat voor een strafrechtelijke veroordeling.

Nergens in de bestreden beslissingen kan worden gelezen dat verzoeker feiten van deelname aan de activiteiten van een terroristische groepering pleegde. Verweerder erkent in de bestreden beslissingen uitdrukkelijk dat verzoeker hiervoor werd vrijgesproken. Wel haalt hij in de bestreden beslissingen nota's aan van de VSSE, meer bepaald die van 9 juni 2020 en 18 mei 2021, waarin sprake is van extremistische activiteiten.

In dit verband acht de Raad het nuttig te wijzen op de afzonderlijke definities van terrorisme en extremisme in artikel 8 van de wet van 30 november 1998 houdende regeling van de inlichtingen- en veiligheidsdiensten. Terrorisme wordt gedefinieerd als *“het gebruik van geweld tegen personen of materiële belangen om ideologische of politieke redenen met het doel zijn doelstellingen door middel van terreur, intimidatie of bedreigingen te bereiken”*. Met extremisme wordt bedoeld op *“racistische, xenofobe, anarchistische, nationalistische, autoritaire of totalitaire opvattingen of bedoelingen, ongeacht of ze van politieke, ideologische, confessionele of filosofische aard zijn, die theoretisch of in de praktijk strijdig zijn met de beginselen van de democratie of de mensenrechten, met de goede werking van de democratische instellingen of andere grondslagen van de rechtsstaat”*. Het betreft duidelijk van elkaar te onderscheiden begrippen, waarbij echter zowel terroristische als extremistische activiteiten volgens de wetgever binnen de wettelijke opdracht vallen die de VSSE werd gegeven tot het inwinnen, analyseren en verwerken van inlichtingen met betrekking tot activiteiten die de inwendige veiligheid van de Staat en het voortbestaan van de democratische en grondwettelijke orde, de uitwendige veiligheid van de Staat en de internationale betrekkingen, het wetenschappelijk of economisch potentieel, zoals gedefinieerd door de Nationale Veiligheidsraad, of elk ander fundamenteel belang van het land, zoals gedefinieerd door de Koning op voorstel van de Nationale Veiligheidsraad, bedreigen of zouden kunnen bedreigen (artikel 7, 1° juncto artikel 8 van de voormelde wet).

Het klopt dat de in de nota van de VSSE van 9 juni 2020 vermelde elementen die samenhangen met zijn functie van imam in de moskee E. betrekking hebben op dezelfde periode tussen 2011 en 2014 waarin zich de niet bewezen feiten van deelname aan de activiteiten van een terroristische groepering situeren. De strafrechtelijke vrijspraak voor deze feiten verhindert verweerder evenwel niet om op basis van bepaalde feitelijke vaststellingen te oordelen dat verzoeker kan worden geacht een gedrag te vertonen dat een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde en de nationale veiligheid. De loutere verwijzing naar de strafrechtelijke vrijspraak voor feiten van deelname aan de activiteiten van een terroristische groepering brengt nog niet met zich mee dat de in de bestreden beslissingen weergegeven vaststellingen uit de nota van de VSSE van 9 juni 2020 zoals hierboven weergegeven niet waarachtig zijn en deze geen grond hebben, en evenmin dat deze niet langer konden worden meegenomen in de beoordeling dat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde en de nationale veiligheid. Verzoeker gaat nergens concreet in op de in de bestreden beslissingen weergegeven vaststellingen van de VSSE dat hij als imam binnen de moskee E. een gunstig klimaat creëerde voor de jihadistische ideologie waarbij hij met zijn preken enorm veel volk aantrok, waaronder sympathisanten van het jihadisme, dat hij nauw contact had met gekende jihadisten waaronder een van de plegers van de aanslagen in Brussel en dat hij op geen enkel ogenblik de Belgische autoriteiten verwittigde. Hij geeft nergens aan dat deze vaststellingen incorrect zouden zijn.

3.12. De in de bestreden beslissingen via de rapporten van de VSSE aangehaalde extremistische activiteiten van verzoeker beperken zich verder niet tot de persoonlijke gedragingen van verzoeker als imam van de moskee E. in de periode tussen 2011 en 2013. Verweerder wijst er aan de hand van de nota van de VSSE van 9 juni 2020 ook op dat verzoeker reeds 15 jaar in België actief is als salafistische propagandist, waarbij hij zijn preken aanpast aan zijn publiek, gaande van jihadisten tot moslimbroeders, en hij voornamelijk het wetenschappelijk salafisme uitdraagt. Door de VSSE wordt de term propagandist, op het vlak van extremisme, omschreven als zijnde een persoon die de bron is van verspreiding van een ideologie die strijdig is met de principes van de democratie of de mensenrechten, met het goed functioneren van de democratische instellingen of met andere fundamentelementen van de rechtstaat (nota VSSE 18 mei 2021, voetnoot 5). In dit verband wijst verweerder er in een voetnoot van zijn beslissingen verder op dat “[o]p middellange en lange termijn [...] ook het wetenschappelijk salafisme een bedreiging voor ons land [vormt]”, met verwijzing naar de brochure van de VSSE met als titel “*Salafisme in België: Mechanismen en realiteit*” en de website <https://vsse.be/salafisme-belgie-mechanismen-en-realiteit> waar deze brochure algemeen toegankelijk is. Er wordt in de bestreden beslissingen vastgesteld dat verzoeker zijn activiteiten in de moskee E. in 2013 stopzette ten gevolge van het gerechtelijk onderzoek, maar hij na zijn vrijlating onder voorwaarden zijn activiteiten als imam opnieuw opnam, in eerste instantie in de salafistische moskee A. F. in Nederland en later ook in de extremistische moskee A. A. in Anderlecht. Vervolgens wordt vastgesteld dat verzoeker sinds januari 2020 preekt in de extremistische moskee A. in Brussel, dat de inhoud van zijn preken salafistisch is en dat hij net zoals voorheen heel wat gelovigen aantrekt. De nota van de VSSE van 9 juni 2020 gaat in dit verband verder in op de rol van de moskee A. als historische vector van de verspreiding van het salafisme in België. Er wordt daarnaast in de bestreden beslissingen gewezen op de invloed die verzoeker uitoefent op de moslimjongeren van de moskeeën waar hij actief is, door zijn autoriteit als imam, door zijn toegankelijke houding tegenover jongeren en door de enorme steun die hij geniet van een vast netwerk van contacten binnen extremistische milieus en de Marokkaanse inlichtingendiensten. Dit wordt eveneens verder uitgewerkt in de nota van de VSSE van 9 juni 2020, waarbij er onder meer op wordt gewezen dat verzoekers autoriteit als imam wordt verstrekt door zijn kwaliteiten bij het reciteren van de Koran, waaraan hij de bijnaam “*l’imam à la voix d’or*” heeft te danken. Nog merkt verweerder in de bestreden beslissingen op dat verzoeker, behalve met de reeds genoemde jihadisten, ook nauw contact had met J. F., ‘*Nederlandse haatpropagandist*’, en met T. M., ‘*propagandist van extremisme en medewerker van de Marokkaanse inlichtingendiensten*’. Verweerder stelt daarnaast dat uit de bijkomende nota van de VSSE van 18 mei 2021 blijkt dat verzoeker “*persoonlijk en actief [blijft] bijdragen aan de ontwikkeling van extremistische dreigingen [...] in België*”. Hij verduidelijkt dat uit deze nota blijkt dat verzoeker zijn activiteiten van salafistische propaganda voortzette: “*Desondanks dat er een impact is door de epidemie van het coronavirus, zette u uw preken voort in de extremistische moskee [A.]. Vooral in september en oktober 2020, aangezien de gebedshuizen dan hun gelovigen terug mochten ontvangen.*”

De brochure van de VSSE inzake salafisme in België waarnaar in de bestreden beslissingen wordt verwezen, verduidelijkt dat het salafisme verschillende strekkingen kent, maar dat ze allemaal een gezamenlijke ideologische kern en gemeenschappelijk referentiekader hebben (p. 5). Er wordt duidelijk aangegeven dat de essentie van de salafistische leer een terugkeer is naar de geloofsbeleving van de eerste drie generaties moslims waarbij enkel een terugkeer naar de ‘*originële*’ islam kan leiden tot de oprichting van een islamitische staat beheerd door een strikte shariawetgeving. De gehele maatschappij

moet worden georganiseerd volgens strikt religieuze voorschriften waarvan de Koran en de Sunnah de enige legitieme bronnen zijn. Het gaat daarbij om een strikte letterlijke interpretatie die weinig ruimte laat voor aanpassingen van de heilige teksten aan de hedendaagse realiteit. Het salafisme verwerpt elke aanpassing aan lokale 'eigenheden' van de islam en verwerpt ook elke andere godsdienst waardoor onder meer de westerse maatschappij, de westerse waarden en de democratische rechtsorde worden gezien als goddeloos en afwijkend (p. 6). Alle stromingen binnen het salafisme hebben de islamisering van de samenleving als doel. Dit wil men bereiken door militant activisme en proselitisme. Hoewel het salafisme verschillende strekkingen kent, zijn de grenzen tussen deze verschillende strekkingen vaag en zijn er ook verschillende mengvormen mogelijk (p. 9). De VSSE onderscheidt drie strekkingen, met name het wetenschappelijk, het politiek en het jihadistisch salafisme. Wat betreft het wetenschappelijk salafisme wordt gesteld dat dit de grootste stroming betreft waarbij het prediken wordt beschouwd als het voornaamste instrument om de ideologie te verspreiden. Politieke inmenging en geweld als actiemiddel worden daarbij uitgesloten (p. 9). Net zoals bij het wetenschappelijk salafisme, neemt ook bij het politieke salafisme prediken een belangrijke plaats in. Het wordt als noodzakelijk beschouwd, maar het volstaat niet om het doel te bereiken. Daarom hebben sommige salafisten, onder invloed van bewegingen zoals de Moslimbroeders, geprobeerd om hun stellingen in politieke termen te vertalen (p. 9). Voor de aanhangers van het jihadistisch salafisme volstaan prediken en politieke actie niet om het doel te bereiken. Geweld en de gewapende strijd zijn voor hen legitieme middelen om hun ideologie te verspreiden (p. 10). Verder blijkt dat salafisten ervan overtuigd zijn dat zij de bevolking kunnen islamiseren door te prediken om hen voor hun ideeën te winnen. Eenmaal dat is gebeurd, is de staat de facto islamitisch en wordt het opleggen van de sharia onvermijdelijk (p. 10).

In dit verband is het van belang te benadrukken dat verzoeker niet in verband wordt gebracht met jihadistisch salafisme, maar wel met het wetenschappelijk / politiek salafisme. In de voormelde brochure van de VSSE wordt uitdrukkelijk gesteld dat – naast het jihadistisch salafisme waarvan een dreiging op korte termijn uitgaat – ook het wetenschappelijk en het politiek salafisme op middellange en lange termijn een bedreiging vormen voor het land (p. 15). Dit wordt verduidelijkt als volgt:

“Ten eerste vormen de intolerante interpretatie van de religie, het verwerpen van de legitimiteit van het Belgische recht (tegenover de sharia) of het communitarisme een onmiskenbaar gevaar voor de democratische en grondwettelijke orde. Ze kunnen aanleiding geven tot de oprichting van parallele gemeenschappen, waarin de autoriteit van de staat en van het democratisch systeem niet meer erkend worden.

Ten tweede kunnen de ongelijkheid tussen de geslachten, de extreem conservatieve visie op de rol van de vrouw en de houding ten aanzien van de godsdienstvrijheid op termijn een ernstige bedreiging vormen voor onze fundamentele rechten en vrijheden. Concrete voorbeelden zijn de herhaalde oproepen tot haat tegen de joodse bevolking, tegenover sjiïeten of tegen westerse waarden, de verplichting voor vrouwen om onzichtbaar te zijn in het openbaar, het verbod op sommige gezamenlijke activiteiten tussen mannen en vrouwen (wat leidt tot een quasi 'apartheid' tussen de geslachten) en de dreigingen tegenover opposanten en echte en vermeende islamcritici (wat de vrijheid van meningsuiting ernstig in het gedrang brengt).

Tot slot zaaien salafisten verwarring door te beweren dat ze in naam van alle moslims spreken. Dit vormt voor extreemrechtse groeperingen het perfecte alibi om de moslimbevolking in haar geheel te viseren. Zo ontstaat polarisatie en wordt het samenleven bedreigd. En de eerste slachtoffers zijn vaak de andere moslims.”

Verzoeker wijst voor wat betreft de aangewezen feiten als actieve salafistische propagandist andermaal op zijn strafrechtelijke vrijspraak. Het gegeven dat strafrechtelijk niet kon worden hardgemaakt dat verzoeker willens en wetens jonge kandidaten indoctrineerde om in Syrië te gaan vechten voor een terroristische organisatie of dat hij het vertrek van sommige kandidaten mee had gefinancierd of gefaciliteerd, waardoor hij strafrechtelijk werd vrijgesproken voor feiten van deelname aan de activiteiten van een terroristische groepering, sluit evenwel geenszins uit dat verzoeker een actieve salafistische propagandist is, zoals vastgesteld door de VSSE. Het onderzoek door de VSSE bestrijkt daarenboven een veel ruimere periode (15 jaar) dan de periode die werd onderzocht in het kader van het strafonderzoek.

De Raad herinnert er ook aan dat het bestaan van één of meer strafrechtelijke veroordelingen geen noodzakelijke voorwaarde is opdat verweerder administratieve maatregelen kan nemen ter bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid. Niets belet verweerder om op grond van een eigen onderzoek een standpunt in te nemen met betrekking tot feiten die (nog) niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cf. RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

Met de loutere verwijzing naar zijn strafrechtelijke vrijspraak toont verzoeker opnieuw niet aan dat de in de bestreden beslissingen op basis van de nota's van de VSSE gedane feitelijke vaststellingen incorrect of zonder grond zijn. Nergens in het middel van verzoeker leest de Raad dat hij concreet betwist of ontkent dat hij als imam in de verschillende moskeeën waar hij actief is, het wetenschappelijk / politiek salafisme uitdraagt en dat hij in zijn hoedanigheid van imam een belangrijke invloed uitoefent op de moslimjongeren die zijn moskeeën bezoeken. Verzoeker doet geen enkele poging om een en ander in een ander licht te plaatsen.

Verzoeker betoogt wel nog dat het motief dat hij vanaf januari 2020 de salafistische ideologie predikte in de extremistische moskee A. in Brussel wordt tegengesproken door het feit dat tussen 18 maart 2020 en 7 juni 2020, en opnieuw sinds 1 november 2020, de gebedshuizen dienden te sluiten. Dit betoog van verzoeker impliceert evenwel dat de gebedshuizen wel open waren voor het publiek tot 18 maart 2020 en tussen 7 juni 2020 en 1 november 2020. De door verweerder aangehaalde nota van de VSSE van 18 mei 2021 heeft het, wat de periode tussen juni 2020 en april 2021 betreft, concreet over verzoekers verderzetting van activiteiten van salafistische propaganda in de maanden september en oktober 2020, toen de bewuste moskee opnieuw publiek mocht ontvangen. Een feitelijke onjuistheid of daadwerkelijke tegenstrijdigheid in de motieven wordt aldus niet aangetoond. Er werd dus terdege rekening gehouden met de sluiting van de gebedshuizen ingevolge de coronamaatregelen waarop verzoeker de aandacht vestigt in zijn verzoekschrift.

3.13. De door verweerder, op basis van de nota's van de VSSE, gedane feitelijke vaststellingen sporen bovendien met de vaststellingen die werden gedaan door het hof van beroep van Brussel in zijn arrest van 2 juni 2017. Niettegenstaande hij werd vrijgesproken voor feiten van deelname aan de activiteiten van een terroristische groepering, stelde het hof vast dat enkele elementen erop wezen dat verzoeker in de bewuste periode dat hij als imam werkte in de moskee E. een interesse had voor het islamistische terrorisme ('*terrorisme islamiste*'). Op zijn gsm werden zo beelden van jihadistische propaganda en van IS teruggevonden, die hij had bewaard (p. 34). Nog stelde het hof vast dat verschillende verdachten, die wel definitief werden veroordeeld voor aan terrorisme gerelateerde feiten, zijn moskee bezochten, ook al was deze ver verwijderd van hun woonplaats. Het hof achtte het aannemelijk dat zij enkel bereid waren deze herhaaldelijke verplaatsingen te maken, omdat de preken van verzoeker pasten in hun visie op de islam. In dit verband wees het hof er ook op dat de verklaring van O. A. dat hij onwetend was van de houding van verzoeker tegenover extremistische uitwassen van bepaalde moslims weinig geloofwaardig overkwam, en moeilijk in overeenstemming was te brengen met het standpunt van verzoeker zelf die bleef volhouden dat hij systematisch weerklank zou hebben geboden aan extremisme binnen zijn moskee. Verder wees het hof erop dat verzoeker zeer dicht stond bij O. A., die een uiterst radicale islam aanhangt, waarbij het aangaf dat deze band moeilijk valt te begrijpen indien zij werkelijk fundamenteel andere visies zouden aanhangen (p. 34-35). Het hof vermeldde ook dat verzoeker deze laatste had verzocht om zijn financiën te beheren en deze het loon van verzoeker afhaalde van zijn rekening (p. 37). Terloops wees het hof op de verklaringen van verzoekers voormalige Belgische echtgenote in verband met de levensstijl die haar werd opgelegd door verzoeker op het vlak van kledij, een verbod om alleen naar buiten te gaan, een verbod op het hebben van contacten met andere mannen, ... (p. 35).

3.14. Verzoeker toont niet aan dat de vermelde extremistische activiteiten zonder grond zijn. Evenmin toont hij aan dat het kennelijk onredelijk is om op basis hiervan een ernstige bedreiging voor de openbare orde en de nationale veiligheid vast te stellen die de genomen beslissingen kan rechtvaardigen. Verzoeker kan in dit verband niet volstaan met een loutere ontkenning dat er sprake is van extremistische activiteiten.

3.15. Waar verzoeker betwist dat er op basis van de vermelde extremistische handelingen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen nog sprake was van een actuele bedreiging voor de nationale veiligheid en de openbare orde, wijst de Raad op wat volgt.

Allereerst wordt opgemerkt dat, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, hiervoor niet noodzakelijk is vereist dat er sprake is van recente feiten die konden worden vastgesteld. Wel dienen de huidige gedragingen van de betrokken vreemdeling in aanmerking te worden genomen en moet het voorzienbare gevaar dat uit dat gedrag voortvloeit in rekening worden gebracht. Dit impliceert dat een belangrijke wijziging in de gedragingen een voldoende gewicht moet krijgen in de beoordeling. In het licht van het geheel van de voorliggende gegevens dient verweerder te beoordelen in welke mate het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde en/of nationale veiligheid oplevert.

Verzoeker merkt correct op dat de nota van de VSSE van 9 juni 2020 dateert van 17 maanden voor het nemen van de bestreden beslissingen. Evenwel moet samen met verweerder worden vastgesteld dat er in deze nota sprake van is dat verzoeker reeds 15 jaar bij de VSSE gekend stond als actieve salafistische propagandist. In de nota van 18 mei 2021 was de VSSE trouwens van mening dat verzoeker deze activiteiten verderzette. Hierin werd gewezen op de coronapandemie die een impact had op de activiteiten van verzoeker, maar vastgesteld dat gedurende de maanden september en oktober 2020, dit is van zodra de moskee waar hij actief was opnieuw gelovigen mocht ontvangen, hij deze activiteiten wel degelijk voortzette. Het klopt dat dit de meeste recente feiten zijn waarvan sprake is in de nota's van de VSSE. Verzoeker geeft evenwel zelf ook reeds aan dat sinds 1 november 2020 de gebedshuizen omwille van de coronapandemie opnieuw dienden te sluiten. Tevens blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker zich in 2019 een eerste maal liet registeren in Nederland, dat een eerste verblijfsaanvraag in dit land op basis van arbeid in loondienst op 18 december 2019 negatief werd beoordeeld en dat een tweede aanvraag voor een verblijf als imam van 11 juni 2021 er nog in behandeling is. De VSSE deelde in zijn nota van 1 oktober 2021 zo ook mee dat verzoeker, hoewel nog steeds gedomicilieerd in Anderlecht, intussen in Nederland woont en hij in dit land actief is als imam. Een en ander kan verklaren dat de VSSE geen recentere vaststellingen kon doen, zonder dat dit evenwel aantoonde dat verzoeker niet langer als imam het wetenschappelijk / politiek salafisme uitdraagt. Verzoeker weerlegt op geen enkele manier de gedane vaststelling dat hij gedurende zeer lange tijd actief was als salafistische propagandist in België. De enige onderbrekingen in deze activiteiten blijken verband te houden met zijn voorlopige hechtenis in het kader van de strafrechtelijke vervolging, de maatregelen ter bestrijding van de coronapandemie en een verblijf in Nederland. Verzoeker toont ook geen concrete wijziging in zijn persoonlijke gedragingen aan die onterecht niet in rekening werd gebracht.

In de voorliggende omstandigheden acht de Raad het gegeven dat er in het jaar voor het nemen van de bestreden beslissingen geen concrete bijkomende vaststellingen van extremistische activiteiten konden worden gedaan, niet doorslaggevend en niet van aard om de vastgestelde actuele en ernstige redenen van openbare orde en nationale veiligheid te weerleggen. De voorliggende gegevens wijzen erop dat het gebrek aan bijkomende vaststellingen is ingegeven door de beperkende maatregelen die werden genomen ter bestrijding van de coronapandemie en door het vertrek naar Nederland, eerder dan door een veranderend gedrag van verzoeker zelf. Verzoeker kan alvast geen enkel overtuigend gegeven naar voor brengen dat zou wijzen op een veranderd persoonlijk gedrag.

3.16. Nergens in zijn verzoekschrift gaat verzoeker verder concreet in op de vaststelling van verweerder aan de hand van nota's van de VSSE dat hij een medewerker is van de Marokkaanse inlichtingendiensten en dat hij ook omwille van zijn activiteiten van inmenging en spionage ten voordele van de Marokkaanse inlichtingendiensten moet worden beschouwd als een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging voor de nationale veiligheid en de openbare orde.

In de nota's van de VSSE van 9 juni 2020 en 18 mei 2021 wordt gesteld dat verzoeker in 2009 werd benaderd door de Marokkaanse inlichtingendiensten voor rekrutering en dat hij minstens sinds 2016 actief voor hen werkt, regelmatig in contact staat met officieren en agenten van de Marokkaanse inlichtingendiensten, zowel in België als in Marokko, en door hen soms naar Nederland en Italië wordt gestuurd. Verweerder hield er verder rekening mee dat de VSSE in zijn bijkomende nota van 18 mei 2021 aangaf dat er inzake deze activiteiten geen nieuwe elementen waren gebleken tussen juni 2020 en april 2021. Hij wees er evenwel op dat volgens de VSSE verzoeker nog steeds actief was betrokken bij inmenging en spionage, waarbij andermaal werd gewezen op de impact van de coronapandemie alsook op het gegeven dat verzoeker verderging met het online verspreiden van de officiële Marokkaanse propaganda. In dit verband wees de VSSE inderdaad op de ter bestrijding van de coronapandemie genomen maatregelen om de gebedshuizen te sluiten en om religieuze en culturele evenementen en reizen naar het buitenland te verbieden, die de mogelijkheden tot informatiegaring beperkten.

Verzoeker betwist nergens concreet de correctheid van de in dit verband gedane vaststellingen, en evenmin dat de vermelde handelingen aanleiding kunnen geven tot verblijfsrechtelijke maatregelen die zijn ingegeven door ernstige redenen van nationale veiligheid en openbare orde. Hij brengt ook geen argumenten naar voor die kunnen aantonen dat verweerder onterecht of op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten dat de ernstige bedreiging die uitgaat van de vermelde activiteiten van inmenging en spionage nog actueel is, of bij deze beoordeling bepaalde gegevens heeft veronachtzaamd.

In zoverre verzoeker op de terechtzitting alsnog aangeeft te willen betwisten dat hij betrokken was bij spionageactiviteiten in België, moet de Raad vaststellen dat dit een betoog betreft dat hij pas voor het eerst naar voor brengt op de terechtzitting. Verzoeker toont niet aan dat hij was verhinderd dit betoog

reeds in zijn verzoekschrift aan te brengen. Overeenkomstig artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet mogen evenwel geen andere middelen worden aangevoerd dan deze die in het verzoekschrift of in de nota zijn uiteengezet. De nieuwe toelichting die verzoeker op de terechtzitting naar voor brengt, is te beschouwen als een nieuw middel dat reeds in het inleidende verzoekschrift kon worden geformuleerd, zodat het laattijdig is (RvS 11 januari 2000, nr. 84.603; RvS 25 maart 2002, nr. 105.054).

3.17. Zoals reeds werd opgemerkt, geeft verzoeker niet aan dat hij op basis van de gedane vaststellingen, zoals deze zijn opgenomen in de bestreden beslissingen, niet in de mogelijkheid is om in het kader van huidig beroep zich hiertegen te verdedigen en stukken en elementen aan te brengen die toelaten vast te stellen dat de bevindingen van de VSSE alsnog incorrect zouden zijn. Op geen enkele wijze brengt verzoeker concrete aanknopingspunten voor twijfel aan de juistheid of volledigheid van de nota's van de VSSE naar voor. In deze omstandigheden kan niet blijken dat verweerder zich voor het nemen van zijn beslissingen niet vermocht te steunen op de nota's van de VSSE. Verzoeker maakt met zijn uiteenzetting ook niet aannemelijk dat verweerder op basis van de vermelde extremistische handelingen en handelingen van inmenging en spionage op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat er sprake is van persoonlijke gedragingen waarvan een ernstige bedreiging voor de nationale veiligheid en de openbare orde uitgaat en deze bedreiging nog steeds actueel is.

3.18. De Raad merkt verder op dat verzoeker geen bijkomende argumenten inbrengt tegen het hem opgelegde inreisverbod voor 15 jaar.

3.19. Op de terechtzitting ziet verzoeker nog een gelijkenis tussen zijn situatie en de situatie die voorlag in het arrest van de verenigde kamers van de Raad van 16 december 2021 met nr. 265 593. Evenwel blijken er wel degelijk belangrijke verschillen. Zo stelde de Raad in voormeld arrest vast dat nergens een concrete factuele basis werd toegelicht zodat de verzoekende partij diende te worden bijgetreden in haar standpunt dat zij niet in staat werd gesteld zich erop te verdedigen en alleen maar kon ontkennen. In de voorliggende zaak dient dit, zoals reeds werd toegelicht, anders te worden beoordeeld en gaf verzoeker zelf in zijn middel ook niet aan dat de vermelde feiten onvoldoende concreet waren opdat hij zich hiertegen op nuttige wijze kon verdedigen. Nog was er in de zaak die voorlag bij de verenigde kamers van de Raad sprake van dat de strafvervolging in haar geheel niet-ontvankelijk was verklaard op grond van de vaststelling dat er sprake was van een onherstelbare inbreuk op het recht op een eerlijk proces doordat bewijsmateriaal werd verkregen ingevolge de schending van een van de absolute rechten die de kern vormen van het EVRM, terwijl het onduidelijk was of verweerder de elementen uit deze strafzaak daadwerkelijk buiten beschouwing had gelaten. Dergelijke omstandigheden spelen thans niet. In onderhavige casus werd wel degelijk rekening gehouden met het gegeven dat verzoeker inzake de verdenking van deelname aan terroristische activiteiten werd vrijgesproken. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat de feitelijke omstandigheden dezelfde zijn.

3.20. Met zijn uiteenzetting toont verzoeker niet aan dat verweerder op basis van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat er sprake is van ernstige en actuele redenen van openbare orde en nationale veiligheid die rechtvaardigen dat een einde wordt gesteld aan zijn duurzame verblijf in België met bevel om onmiddellijk het grondgebied te verlaten en inreisverbod voor 15 jaar.

3.21. Een schending van de artikelen 22, § 1, 2°, 23 en 74/11 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

3.22. Het eerste middel is ongegrond.

3.23. In een tweede middel werpt verzoeker het volgende op:

“Le requérant prend un deuxième moyen tiré de la violation de l'article 19 de la Constitution, de l'article 23 de la loi du 15/12/1980 et des articles 8, 9 et 10 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme, du principe de proportionnalité et de l'abus de pouvoir.

EN CE QUE :

La décision de fin de séjour avec ordre de quitter le territoire et interdiction d'entrée a été prise aux motifs que :

[...]

ALORS QUE :

Cette décision viole l'article 19 de la Constitution, l'article 23 de la loi du 15/12/1980 et les articles 8, 9 et 10 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme, du principe de proportionnalité; Qu'elle constitue de ce fait un abus de pouvoir ;

Première branche

Que l'article 23 de la loi du 15/12/1980 dispose que :

« § 1er. Les décisions de fin de séjour prises en vertu des articles 21 et 22 sont fondées exclusivement sur le comportement personnel de l'intéressé et ne peuvent être justifiées par des raisons économiques. Le comportement de l'intéressé doit représenter une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société. Des justifications non directement liées au cas individuel concerné ou tenant à des raisons de prévention générale ne peuvent être retenues.

§ 2. Il est tenu compte, lors de la prise de décision, de la gravité ou de la nature de l'infraction à l'ordre public ou à la sécurité nationale qu'il a commise, ou du danger qu'il représente ainsi que de la durée de son séjour dans le Royaume.

Il est également tenu compte de l'existence de liens avec son pays de résidence ou de l'absence de lien avec son pays d'origine, de son âge et des conséquences pour lui et les membres de sa famille. » (le requérant souligne) ;

Que l'article 8 de la CEDH dispose que :

« 1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.

2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui. » ;

Que s'agissant de l'appréciation de l'existence ou non d'une vie privée, il y a lieu de se placer au moment où l'acte attaqué a été pris (Cour EDH 13 février 2001, Ezzoudhi/France, § 25 ; Cour EDH 31 octobre 2002, Yildiz/Autriche, § 34 ; Cour EDH 15 juillet 2003, Mokrani/France, § 21) ;

Que la notion de 'vie privée' n'est pas définie par l'article 8 de la CEDH ; Que la Cour EDH souligne que la notion de 'vie privée' est un terme large et qu'il n'est pas possible ni nécessaire d'en donner une définition exhaustive (Cour EDH 16 décembre 1992, Niemietz/Allemagne, § 29) ; Qu'il s'agit d'une notion autonome qui doit être interprétée indépendamment du droit national ; Que l'existence d'une vie privée s'apprécie en fait ;

Que lorsqu'il s'agit d'une décision mettant fin à un séjour acquis, la CEDH admet qu'il y a ingérence et qu'il convient de prendre en considération le deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH ; Que le droit au respect de la vie privée garanti par l'article 8 de la CEDH n'est pas absolu ; Qu'il peut en effet être circonscrit par les Etats dans les limites énoncées au paragraphe §2 ; Qu'ainsi, l'ingérence de l'autorité publique est admise pour autant qu'elle soit prévue par la loi, qu'elle soit inspirée par un ou plusieurs des buts légitimes énoncés au deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH et qu'elle soit nécessaire dans une société démocratique pour les atteindre ; Que dans cette dernière perspective, il incombe à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au respect de sa vie privée ;

Que compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka / Belgique, § 83), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (C.E. 22 décembre 2010, n° 210.029), d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance ;

Qu'en l'espèce, l'existence d'une vie privée au sens de l'article 8 de la CEDH, n'est pas formellement contestée par la partie adverse, dans le chef du requérant ; Qu'elle admet que ce dernier a un ancrage durable en Belgique, pays dans lequel il vit de manière ininterrompue depuis le 09/02/2007 et où il a ses amis et ses principales attaches sociales;

Que le requérant a communiqué à la partie adverse une attestation d'intégration du 21/01/2016, un certificat de la connaissance du néerlandais comme seconde langue de degré 1, un certificat de participation à 'milieu programma, dat levert op', un casier judiciaire vierge, une preuve d'acquittement et plusieurs de témoignages émanant de personnes qui le connaissent ;

Qu'il ne ressort pas de la motivation de l'acte attaqué que la partie adverse a – ainsi qu'elle aurait dû le faire – eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au droit du requérant au respect de sa vie privée ;

Que la partie adverse se satisfait uniquement de mentionner la prétendue proximité du requérant avec le milieu salafiste extrémiste, ses prétendus liens avec les services de renseignements marocains, ses séjours aux Pays-Bas et son remariage avec sa première épouse vivant toujours au Maroc ;

Que la partie adverse refuse de tenir compte des témoignages produits par le requérant au motif qu'ils ne seraient pas suffisamment probants ; Que l'écartement de ces témoignages, de manière discrétionnaire sur base d'appréciations purement subjectives et non factuellement vérifiées, constitue un abus de pouvoir ;

Qu'il est manifeste in specie que la décision prise est disproportionnée au regard du but visé et qu'elle viole de ce fait clairement l'article 23 de la loi du 15/12/1980 et l'articles 8, de la CEDH ainsi que le principe de proportionnalité dès lors qu'elle porte atteinte au respect de la vie privée et de la liberté d'expression et de religion du requérant ;

Seconde branche

Que la partie adverse reproche au requérant une proximité avec le milieu salafiste extrémiste sans tenir compte du fait que le requérant a été acquitté tant en première instance qu'en degré d'appel de toutes les préventions retenues à son encontre du chef d'activités salafiste extrémistes et notamment d'endoctrinement de jeunes au jihadisme ;

Que de la sorte, l'acte attaqué porte également atteinte de manière disproportionnée aux libertés d'expression, de pensée et de religion du requérant, libertés garanties par l'article 19 de la Constitution, et les articles 9 et 10 de la CEDH ; Qu'en effet, la partie adverse veut mettre fin au droit de séjour du requérant et lui interdire d'y entrer pendant 15 ans en raison de sa pratique rigoriste de sa religion concernant laquelle la justice belge a jugé à deux reprises qu'elle n'était pas répréhensible ;

Qu'on rappellera s'agissant de la liberté d'expression que la Cour EDH considère : « La liberté d'expression constitue l'un des fondements essentiels d'une société démocratique; sous réserve du paragraphe 2 de l'article 10 (art. 10-2), elle vaut non seulement pour les "informations" ou "idées" accueillies avec faveur ou considérées comme inoffensives ou indifférentes, mais aussi pour celles qui heurtent, choquent ou inquiètent. Telle que la consacre l'article 10 (art. 10), elle est assortie d'exceptions qui appellent toutefois une interprétation étroite, et le besoin de la restreindre doit se trouver établi de manière convaincante. » (Cour EDH 7 décembre 1976, Handyside c. Royaume-Uni, §49, ; Cour EDH 26 novembre 1991, Observer et Guardian c. Royaume-Unis, §59) ;

Qu'il est manifeste in specie que la décision prise est disproportionnée au regard du but visé et qu'elle viole de ce fait clairement l'article 19 de la Constitution et les articles 9 et 10 de la CEDH ainsi que le principe de proportionnalité dès lors qu'elle porte atteinte au respect de la liberté d'expression et de religion du requérant ;

Que ce faisant, la partie adverse a bien violé l'article 19 de la Constitution, l'article 23 de la loi du 15/12/1980 et les articles 8, 9 et 10 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales et le principe de proportionnalité;

Qu'une telle décision constitue de surcroît un abus de pouvoir ;

Que partant, le deuxième moyen est sérieux et fondé en ces deux branches.”

3.24. In een eerste onderdeel van het middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 23 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM. Hij wijst op een privéleven in België dat volgens hem niet correct in rekening is gebracht en waarop de bestreden beslissingen disproportioneel zouden ingrijpen.

Artikel 23, § 2 van de Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot beëindiging van het verblijf in toepassing van dit wetsartikel rekening moet worden gehouden met de duur van het verblijf van de betrokkene in België, met het bestaan van banden met het land van verblijf of met het ontbreken van banden met het land van oorsprong, met de leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.

Zoals blijkt uit de parlementaire voorbereiding bij de wetswijziging van 24 februari 2017, heeft deze wetsbepaling tot doel *“een rechtvaardig evenwicht [te waarborgen] tussen de private belangen van de betrokken onderdanen van derde landen om hun fundamentele rechten beschermd te zien, en de belangen van de Staat om de handhaving van de openbare orde en van de nationale veiligheid te waarborgen”* (Parl.St. Kamer 2016-17, nr. 2215/001, p. 17, over de procedurele waarborgen in artikel 23 van de Vreemdelingenwet zie ook Parl.St. Kamer 2016-17, nr. 2215/001, p. 26-27). De wetgever wees hiermee op het belang van een belangenafweging, waarbij de minister c.q. staatssecretaris oog moet hebben voor het gestelde in artikel 8 van het EVRM wanneer hij een einde maakt aan het verblijf van een vreemdeling (Parl.St. Kamer 2016-17, nr. 2215/001, p. 18).

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad merkt allereerst op dat verzoeker de motivering niet betwist dat hij geen beschermenswaardig gezins- of familieleven heeft in België en dat zijn echtgenote en kinderen allen de Marokkaanse nationaliteit hebben en in Marokko wonen. De beoordeling dat er geen sprake is van een gezins- of familieleven dat zich verzet tegen het nemen van de bestreden beslissingen, wordt derhalve niet weerlegd.

Wat het bestaan van een privéleven in België betreft, wijst verzoeker op zijn ononderbroken verblijf in België sinds 9 februari 2007. Hij stelt hier duurzaam te zijn verankerd en hier zijn vrienden en belangrijkste sociale banden te hebben. Hij betoogt dat dit privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet formeel wordt betwist door verweerder. Hij wijst op enkele van de door hem in het kader van het horen voorgelegde stukken, met name het inburgeringsattest van 21 januari 2016, het certificaat Nederlands 2de taal graad 1 van 18 januari 2016, het certificaat van deelname aan *‘milieuprogramma, dat levert wat op’* van 24 april 2010, zijn blanco strafregister, het bewijs van zijn vrijspraak en de getuigenissen van kennissen. Hij betoogt dat de betrachting van een *‘fair balance’* niet blijkt. Hij voert aan dat de voorgelegde getuigenissen van kennissen onterecht als onvoldoende bewijskrachtig werden opzijgeschoven en dit op basis van overwegingen die subjectief zijn en feitelijk niet werden geverifieerd, wat volgens hem neerkomt op machtsmisbruik. Er is volgens hem sprake van een disproportioneel ingrijpen in zijn privéleven.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen leert dat verweerder de door verzoeker in het kader van het horen ingeroepen gegevens van een privéleven in België in rekening heeft gebracht, alsook de in dit verband voorgelegde stukken. Verweerder erkent dat verzoeker gedurende zijn jarenlang verblijf in België een taal- en inburgeringscursus heeft gevolgd, dat hij hier sociale contacten heeft opgebouwd, dat hij twee van de officiële landstalen spreekt en dat hij geen strafrechtelijke veroordeling op zijn naam heeft staan. Hij merkt evenwel op dat de sociale contacten van verzoeker zich hoofdzakelijk afspelen binnen het salafistische extremistische milieu. De voorgelegde getuigenissen van kennissen bieden volgens verweerder onvoldoende bewijskracht, nu hun privé karakter de betrouwenswaardigheid die eraan kan worden verleend aanzienlijk beperkt en dit maakt dat het onmogelijk is zeker te zijn van de oprechtheid van de auteur en van de omstandigheden waarin deze documenten zijn opgesteld. Tevens blijkt volgens verweerder niet dat verzoeker dermate verknocht is met België, nu hij intussen in Nederland verblijft en in

dit land een verblijfsaanvraag hangende heeft en hij daarnaast ook nog sterke banden heeft met zijn herkomstland Marokko. Zo wijst verweerder erop dat verzoeker medewerker is van de Marokkaanse inlichtingendiensten, dat zijn gezinsleden er verblijven en dat hij dit land nog bezoekt voor vakanties. Verweerder oordeelt dat niet blijkt dat verzoeker doorgedreven sociale en culturele banden met België heeft opgebouwd die het nemen van de bestreden beslissingen in de weg kunnen staan. Hij benadrukt dat verzoeker ingaat tegen de democratische en westerse waarden die onze samenleving kenmerken en hij ook tracht anderen te beïnvloeden zich negatief op te stellen ten aanzien van onze samenleving en waarden. Hij ziet geen ernstige hinderpalen voor verzoeker om zijn privéleven verder te zetten in zijn land van herkomst of een ander land.

In zoverre het privéleven van verzoeker beschermenswaardig wordt geacht, bepaalt artikel 8, tweede lid van het EVRM dat een inmenging in het privéleven slechts mogelijk is indien er een wettelijke basis is en deze inmenging nodig is om bepaalde doelstellingen te bereiken. In casu is er, met de artikelen 7, eerste lid, 3°, 22, § 1, 2° en 74/11 van de Vreemdelingenwet, een wettelijke basis om ten aanzien van verzoeker een beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en inreisverbod voor 15 jaar te nemen en heeft verweerder duidelijk aangegeven dat hij van oordeel is dat deze beslissingen nodig zijn met het oog op de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid. Uit de motiveringen van de bestreden beslissingen blijkt ondubbelzinnig dat volgens verweerder de persoonlijke belangen van verzoeker in geen geval kunnen opwegen tegen de vastgestelde ernstige redenen van openbare orde en nationale veiligheid.

Met verwijzing naar de bespreking van het eerste middel, moet worden opgemerkt dat verzoeker de beoordeling dat van zijn persoonlijke gedragingen een actuele en ernstige bedreiging uitgaat voor de openbare orde en de nationale veiligheid niet onderuit heeft kunnen halen. Hierbij werd ook reeds ingegaan op de vrijspraak van verzoeker voor feiten van deelname aan de activiteiten van een terroristische organisatie.

Verzoeker is van mening dat de door hem voorgelegde getuigenissen van kennissen onterecht als onvoldoende bewijskrachtig werden opzijgeschoven, waarbij hij aangeeft dat er sprake zou zijn van machtsmisbruik. Op geen enkele wijze gaat verzoeker evenwel concreet in op de voorgelegde getuigenissen en verduidelijkt hij waarom deze volgens hem de balans in de andere richting hadden kunnen doen overhellen. Hij toont de pertinentie ervan in het kader van de doorgevoerde belangenafweging niet aan en licht nergens toe op welke wijze aan de hand van deze getuigenissen alsnog had kunnen blijken dat de sociale en culturele banden met België opwegen tegen de vastgestelde ernstige redenen van openbare orde en nationale veiligheid. Verweerder heeft zo ook geenszins betwist dat verzoeker in België sociale contacten heeft opgebouwd, maar hij stelde vast dat deze zich hoofdzakelijk situeren binnen het salafistische extremistische milieu, dat net zijn rol binnen dit milieu problematisch is vanuit het oogpunt van de openbare orde en de nationale veiligheid en dat het actuele verblijf in Nederland en de aldaar ingediende verblijfsaanvraag erop wijzen dat hij niet in belangrijke mate is verknocht aan België. Verweerder stelde bovendien vast dat verzoeker nog sterke banden heeft met zijn land van herkomst Marokko. Deze gedane vaststellingen, die niet worden weerlegd, kunnen ruimschoots volstaan om de gedane belangenafweging te verantwoorden en verzoeker brengt geen concrete argumenten naar voor die maken dat hierover anders zou moeten worden geoordeeld. In het licht van wat voorafgaat, toont verzoeker dan ook niet het belang aan bij zijn kritiek dat verweerder de door hem aangehaalde getuigenissen onterecht opzijshift.

Rekening houdend met wat voorafgaat en gelet op de pertinente overwegingen in de bestreden beslissingen inzake zijn salafistisch en propagandistisch profiel waarbij hij zijn functie als imam aanwendt voor het verspreiden van extremisme en hij daarenboven ook nog betrokken blijkt te zijn bij activiteiten van inmenging en spionage voor de Marokkaanse inlichtingendiensten, toont verzoeker niet aan dat verweerder een disproportioneel gewicht heeft toegekend aan het publiek belang of dat geen evenwichtige belangenafweging zou hebben plaatsgevonden.

Verzoeker maakt geen schending van artikel 8 van het EVRM, van artikel 23 van de Vreemdelingenwet of van het proportionaliteitsbeginsel aannemelijk. Machtsmisbruik kan evenmin worden weerhouden.

3.25. In een tweede onderdeel van het middel voert verzoeker aan dat de bestreden beslissingen een disproportionele inmenging uitmaken in zijn recht van vrije meningsuiting, gedachte en religie, zoals beschermd door artikel 19 van de Grondwet en de artikelen 9 en 10 van het EVRM. Hij betoogt dat zijn strikte (*'rigoriste'*) religieuze praktijk niet strafbaar werd bevonden en valt onder de bescherming van de ingeroepen grondrechten.

Artikel 19 van de Grondwet luidt als volgt:

“De vrijheid van eredienst, de vrije openbare uitoefening ervan, alsmede de vrijheid om op elk gebied zijn mening te uiten, zijn gewaarborgd, behoudens bestraffing van de misdrijven die ter gelegenheid van het gebruikmaken van die vrijheden worden gepleegd.”

Het Grondwettelijk Hof heeft dit grondwetsartikel, specifiek voor wat betreft de vrijheid van meningsuiting, verduidelijkt als volgt:

“Artikel 19 van de Grondwet heeft tot doel aan de wetgever de bevoegdheid voor te behouden om het gebruik van de vrijheid van meningsuiting te regelen en in beginsel elke preventieve maatregel van een overheid te verbieden. De vermelding van het begrip « misdrijf » in artikel 19 van de Grondwet toont aan dat de Grondwetgever de wetgever in de regel heeft willen toestaan om maatregelen tot bestraffing van misbruiken van de vrijheid van meningsuiting vast te stellen, en dit alleen nadat van die vrijheid gebruik is gemaakt. Hieruit zou echter niet kunnen worden afgeleid dat elk misbruik van de vrijheid van meningsuiting strafrechtelijk moet worden bestraft.

Trouwens dient volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, in het bijzonder wanneer het gaat om het nemen van maatregelen die de vrijheid van meningsuiting kunnen beperken, de overheid te vermijden dat strafrechtelijke maatregelen worden genomen wanneer andere maatregelen, zoals burgerrechtelijke sancties, het mogelijk maken de nagestreefde doelstelling te bereiken (zie, in die zin, onder meer, EHRM, Incal t. Turkije, 9 juni 1998, § 54; EHRM, 8 juli 1999, Sürek nr. 2 t. Turkije, § 34).” (GwH 3 december 2009, nr. 195/2009, overweging B.34).

Er is dus geen sprake van absolute rechten. De bedoelde vrijheden kunnen het voorwerp uitmaken van een limitering, sanctie of andere vorm van overheidsinmenging. Het gestelde door het Grondwettelijk Hof dat uit artikel 19 van de Grondwet niet kan worden afgeleid dat elk misbruik van de erin opgenomen vrijheden strafrechtelijk moet worden bestraft, impliceert dat ook in andere wetten en decreten beperkingen en restricties aan die vrijheden kunnen worden opgelegd (D. VOORHOOF, “Vrijheid van meningsuiting en persvrijheid”, in X., *Belgisch Publiek Recht*, Volume I, Brugge, die Keure, 2015, p. 580, zie ook voetnoot 17).

Het niet-absolute karakter van de door verzoeker ingeroepen rechten vindt bevestiging in de door hem evenzeer geschonden geachte artikelen 9 en 10 van het EVRM.

Artikel 9 van het EVRM handelt over de vrijheid van gedachte, geweten en godsdienst en bepaalt:

“1. Een ieder heeft recht op vrijheid van gedachte, geweten en godsdienst; dit recht omvat tevens de vrijheid om van godsdienst of overtuiging te veranderen, alsmede de vrijheid hetzij alleen, hetzij met anderen, zowel in het openbaar als privé zijn godsdienst te belijden of overtuiging tot uitdrukking te brengen in erediensten, in onderricht, in praktische toepassing ervan en in het onderhouden van geboden en voorschriften.

2. De vrijheid zijn godsdienst te belijden of overtuiging tot uiting te brengen kan aan geen andere beperkingen worden onderworpen dan die die bij de wet zijn voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk zijn in het belang van de openbare veiligheid, voor de bescherming van de openbare orde, gezondheid of goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 10 van het EVRM, dat betrekking heeft op de vrijheid van meningsuiting, stelt het volgende:

“1. Een ieder heeft recht op vrijheid van meningsuiting. Dit recht omvat de vrijheid een mening te koesteren en de vrijheid om inlichtingen of denkbeelden te ontvangen of te verstrekken, zonder inmenging van enig openbaar gezag en ongeacht grenzen. Dit artikel belet Staten niet radio- omroep-, bioscoop- of televisieondernemingen te onderwerpen aan een systeem van vergunningen.

2. Daar de uitoefening van deze vrijheden plichten en verantwoordelijkheden met zich brengt, kan zij worden onderworpen aan bepaalde formaliteiten, voorwaarden, beperkingen of sancties, die bij de wet zijn voorzien en die in een democratische samenleving noodzakelijk zijn in het belang van de nationale veiligheid, territoriale integriteit of openbare veiligheid, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, de bescherming van de goede naam of de rechten van anderen, om de verspreiding van vertrouwelijke mededelingen te voorkomen of om het gezag en de onpartijdigheid van de rechterlijke macht te waarborgen.”

In het voorliggende geval moet worden benadrukt dat de bestreden beslissingen niet zijn te beschouwen als algemene preventieve maatregelen, maar dat deze zijn gesteund op een vastgestelde ernstige bedreiging voor de nationale veiligheid en de openbare orde die uitgaat van de persoonlijke gedragingen van verzoeker. Dit werd door verzoeker niet weerlegd. Zoals reeds werd vastgesteld, werd hierbij ook terdege rekening gehouden met de vrijspraak van verzoeker voor feiten van deelname aan de activiteiten van een terroristische groepering. Er wordt ook andermaal opgemerkt dat een redevoering of feit als niet in overeenstemming met de wet kan worden beschouwd, zonder dat het noodzakelijk is dat deze vaststelling volgt uit een strafrechtelijke veroordeling (RvS 27 maart 2018, nr. 241.138).

In de bestreden beslissingen is uiteengezet welke feitelijkheden aan de grondslag liggen van het besluit dat verzoeker een ernstig gevaar vormt voor de openbare orde en de nationale veiligheid. Zoals reeds duidelijk is gebleken, is de beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en inreisverbod bij wet voorzien. Het vrijwaren van de openbare orde en de nationale veiligheid vormt ook een legitiem doel. Gelet op de bespreking hoger maakt verzoeker ook niet aannemelijk dat de bestreden beslissingen in casu disproportioneel zouden zijn. Verzoeker licht nergens concreet toe waarom de bestreden beslissingen disproportioneel zouden ingrijpen in zijn rechten op vrijheid van religie, gedachte en meningsuiting.

Ten overvloede merkt de Raad nog op dat verzoeker op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen niet langer in België verbleef. Evenmin bleek dat hij in België nog actief was als imam. Aldus blijkt niet dat de bestreden beslissingen nog een concrete inmenging uitmaakten op een op dat ogenblik uitgeoefend recht van vrije meningsuiting, gedachte of religie in België.

Een schending van artikel 19 van de Grondwet, van de artikelen 9 en 10 van het EVRM of van het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aangetoond. Machtsmisbruik kan evenmin worden vastgesteld.

3.26. Het tweede middel is ongegrond.

3.27. In fine van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker om de bestreden beslissingen eveneens te vernietigen op grond van een schending van andere beginselen van behoorlijk bestuur, zoals het vertrouwens- en het rechtszekerheidsbeginsel, en van het gelijkheids- en het non-discriminatiebeginsel. Elke concrete toelichting ontbreekt evenwel over de wijze waarop deze beginselen zouden zijn miskend door het nemen van de bestreden beslissingen. Bij gebrek aan de vereiste toelichting is er geen sprake van een ontvankelijk middel.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiende april tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. EKKA,
dhr. F. TAMBORIJN,
mevr. I. CORNELIS,
dhr. T. LEYSEN,

kamervoorzitter
rechter in vreemdelingenzaken
rechter in vreemdelingenzaken
griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA